

ΣΟΦΙ ΤΖΑΚΣΟΝ

Βελούδινη σάρκα

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: A POUND OF FLESH

Από τις Εκδόσεις Gallery Books, Νέα Υόρκη 2015

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Βελούδινη σάρκα**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Sophie Jackson

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Αναστάσιος Αργυρίου

ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Δημήτρης Χαροκόπος

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κατερίνα Δουρίδα

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Sophie Jackson, 2015

© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Karina Vegas/Archangel

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΟΥΛΙΠΑ, Αθήνα 2016

Πρώτη έκδοση: Φεβρουάριος 2016

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-5044-33-6

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-5044-34-3

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΟΥΛΙΠΑ

T.Θ. 520 81

T.K. 144 10, Μεταμόρφωση Αττικής

Τηλ.: 801-700-7570

www.ekdoseistoulipa.gr

e-mail: info@ekdoseistoulipa.gr

TOULIPA PUBLICATIONS

P.O. Box 520 81

144 10, Metamorfossi, Greece

Tel.: 801-700-7570

www.ekdoseistoulipa.gr

e-mail: info@ekdoseistoulipa.gr

ΣΟΦΙ ΤΖΑΚΣΟΝ

Βελούδινη σάρκα

*Μετάφραση:
Αναστάσιος Αργυρίου*

Για τη Μαμά. Θα σου χρωστώ για πάντα.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

*Τη λίβρα σάρκας που απαιτώ από αυτόν
την πήρα ακριβά· είναι δική μου και θα την έχω.*

Ο Έμπορος της Βενετίας, Πράξη 4, Σκηνή 1

Τα βιαστικά τους βήματα που αντηχούσαν στο πεζοδρόμιο αντανakλούσαν τον ξέφρενο χτύπο της καρδιάς της, ενώ η λαβή του πατέρα της στο χέρι της ήταν σχεδόν επώδυνη. Τα λεπτά ποδαράκια της πάσχιζαν να ακολουθήσουν τις δρασκελιές του, σκόνταφταν διαρκώς και αναγκαζόταν σχεδόν να τρέχει για να τον προλαβαίνει. Το σαγόνι του ήταν πιο σφιγμένο από ποτέ, και τα μάτια του, τα συνήθως τόσο φωτεινά και ανέμελα, ήταν τόσο σκούρα και αγριεμένα όσο ο ουρανός από πάνω τους. Βλακωδώς, ένιωσε την ξαφνική ανάγκη να ξεσπάσει σε κλάματα.

Ένας ήχος πίσω τους την έκανε να γυρίσει το κεφάλι. Από ένα σκοτεινό σοκάκι ξεπρόβαλαν πέντε κουκουλοφόροι άντρες οι οποίοι, παρ' ότι είχαν σκυμμένα τα κεφάλια, κατάφεραν να προφταίνουν τον γοργό βηματισμό του πατέρα της και τους κυνηγούσαν σαν άγρια ζώα.

Ο πατέρας της μπορεί να ψέλλισε λόγια παρηγοριάς, λόγια για να καταλαγιάσει τον τρόμο που την είχε παραλύσει, τα οποία ωστόσο σκόρπισαν όταν κάτι σκληρό και ταχύτατο όρμησε πίσω τους, εκσφενδονίζοντας τον πατέρα της και μαζί κι εκείνη. Εντελώς αποπροσανατολισμένη, με γόνατα να τσουίζουν από την τριβή στο τραχύ τιμέντο, σήκωσε το βλέμμα και ούρλιαξε μόλις είδε το ρόπαλο του μπείζμπολ να χτυπά με δύναμη δύο φο-

ρές την πλάτη του πατέρα της, δημιουργώντας υπόκωφους γδούπους στο κορμί του.

Δεν είδε από πού ακριβώς ήρθε το χέρι που τη χτύπησε στο πρόσωπο και την τίναξε από το πεζοδρόμιο στη μέση του δρόμου. Η όρασή της θόλωσε και το μόνο που άκουγε ήταν τα οργισμένα μουγκρητά του πατέρα της. Κατάφερε να σταθεί στα πόδια του και όρμησε σε έναν από τους άντρες. Εκείνη παρακολουθούσε με τρόμο τα αντίποινα από γροθιές, κλοτσιές και χτυπήματα στο κορμί του.

Μέσα από τις άγριες φωνές τους που απαιτούσαν το πορτοφόλι του και μέσα από το τείχος των σωμάτων που τον είχαν περικυκλώσει, ο πατέρας της της φώναξε να τρέξει. Παρακαλούσε και ικέτευε όσο τον γρονθοκοπούσαν, αλλά εκείνη είχε πετρώσει από τον τρόμο. Πώς της ζητούσε να φύγει; Έπρεπε να τον βοηθήσει, να τον σώσει! Δάκρυα κυλούσαν από τα μάτια της και μια ζωώδης κραυγή ξέσκιζε τον λαιμό της.

Εκείνος άφησε άλλο ένα αγωνιώδες μουγκρητό όταν μια νέα γροθιά τον βρήκε στο κεφάλι και τα γόνατά του τσακίστηκαν στο έδαφος καθώς εκείνη έκανε να τον πλησιάσει. Προσπάθησε να τον φτάσει, αλλά κάποιος την τράβηξε απότομα από το χέρι. Κλαψούρισε ανακουφισμένη, περιμένοντας να δει κάποιον αστυνομικό ή άνθρωπο της ασφάλειας του πατέρα της – ωστόσο είδε ένα αγόρι, όχι πολύ ψηλότερο από εκείνη, με βρόμικο μαύρο φούτερ με κουκούλα.

Ούρλιαξε μανιασμένα όταν αυτός άρχισε να την τραβά μακριά από το σημείο που ξυλοκοπούσαν τον πατέρα της, αντιστεκόταν και του φώναζε να την αφήσει όταν εκείνος κάτι της είπε κάτω από την κουκούλα του. Μα δεν καταλάβαινε ότι ο πατέρας της τη χρειαζόταν, ότι θα πέθαινε σίγουρα δίχως τη βοήθειά της; Όμως ο άγνωστος συνέχισε να την τραβά στον δρόμο προς μια πόρτα ενός εγκαταλελειμμένου κτιρίου, δύο τετράγωνα από το σημείο όπου ακούστηκε ξαφνικά ένας εκκωφαντικός πυροβολισμός.

Ούρλιαξε για τον πατέρα της, ελευθέρωσε απότομα το χέ-

ρι της από τη λαβή του σωτήρα της και άρχισε να τρέχει ξανά προς το σημείο της επίθεσης. Πριν καταφέρει να απομακρυνθεί, δύο δυνατά χέρια την ακινητοποίησαν στο έδαφος. Συνέχισε να ουρλιάζει κάτω από το βάρος του κορμιού του, αντιστεκόταν με όλη της τη δύναμη, αλλά πολύ γρήγορα το σώμα της βάρυνε και εξαντλήθηκε και οι κραυγές και τα ουρλιαχτά της μετατράπηκαν σε κλάμα και δάκρυα που έσταζαν στο παγωμένο έδαφος κάτω από το μέτωπό της.

Το βάρος από πάνω της χάθηκε και δύο χέρια τη σήκωσαν και την τράβηξαν προς την παγωμένη πόρτα. Παραπάτησε πάνω του και βόγκηξε από πόνο πάνω στη βρόμικη μπλούζα του. Έπρεπε να γυρίσει πίσω στον μπαμπα της. Ήθελε να σιγουρευτεί πως ήταν καλά. Έπρεπε να είναι καλά. Ένα χέρι γύρω από τον ώμο της κι ένα άλλο παγωμένο στο μάγουλό της την αποσυντόνισαν, με αποτέλεσμα να ζαρώσει και να κουλουριαστεί πάνω στον άγνωστο σωτήρα της.

Ίσως έμεινε έτσι για ώρες· ίσως να την πήρε και ο ύπνος. Το επόμενο πράγμα που θυμάται ήταν να τη μεταφέρει ένας άντρας με μούσι σε ένα ασθενοφόρο. Άνοιξε τα πρησμένα από τα δάκρυα μάτια της και είδε αστυνομικούς και νοσοκόμους λουσμένους σε κόκκινα και μπλε φώτα που αναβόσβηναν.

Το ύφος τους, που θα τη στοίχειωνε για την υπόλοιπη ζωή της, της έδειξε ότι ο πατέρας της αποκλείεται να την έβαζε για ύπνο με ένα φιλί εκείνη τη νύχτα.

Ούτε και καμία άλλη.

Ο Ουέσλι Τζέιμς Κάρτερ, τρόφιμος του Σωφρονιστικού Ιδρύματος Άρθουρ Κιλ, χαμογέλασε ειρωνικά στον τσαντισμένο φύλακα που τα τελευταία δέκα λεπτά του ζητούσε τον αριθμό του. Το να πούμε ότι η αναίδεια και το ειρωνικό ύφος του Κάρτερ εκνεύριζαν τον υπέρβαρο, καραφλό άντρα θα ήταν λίγο. Ο καημένος σχεδόν έβγαζε αφρούς από το στόμα.

Ήταν Παρασκευή και πέντε λεπτά μετά το σχόλασμα του φύλακα.

Ένας επιπλέον λόγος για τον Κάρτερ να συμπεριφέρεται φρικτά.

Ο φύλακας πέρασε ανυπόμονα το χέρι του στον παχουλό του αυχένα και στένεψε τα κουρασμένα του μάτια. «Άκου», τον προειδοποίησε με χαμηλή, επικίνδυνη φωνή που σίγουρα έκοβε τα γόνατα άλλων τροφίμων. «Είναι απλό. Μου δίνεις τον αριθμό σου. Τον γράφω στην αίτηση που πρέπει να συμπληρώσω για τον σωφρονιστικό σου σύμβουλο και πηγαίνω σπίτι μου».

Ο Κάρτερ σήκωσε με αυθάδεια το φρύδι και κοίταξε τον κοντόχοντρο άντρα.

Ο φύλακας έγειρε πίσω στην περιστρεφόμενη καρέκλα του. «Αν δε μου δώσεις τον αριθμό σου, η γυναίκα μου θα τσαντιστεί. Θα τσαντιστεί και θα πρέπει να της εξηγήσω ότι ένας αλήτης με καθυστέρησε. Τότε θα τσαντιστεί περισσότερο και θα αρχίσει να γκρινιάζει για το ότι οι φόροι που πληρώνουμε ταΐζουν και ντύνουν ρεμάλια σαν και του λόγου σου». Έγειρε μπροστά. «Άρα λοιπόν, για τελευταία φορά. Τον αριθμό σου».

Ο Κάρτερ κοίταξε με απάθεια το χέρι του φύλακα που άγγιζε το γκλομπ που κρεμόταν στη μέση του και αναστέναξε αργά και βαριεστημένα. Οποιαδήποτε άλλη μέρα θα προκαλούσε αυτό τον βλάκα να του ορμήσει· θα δεχόταν το ξύλο με ένα ειρωνικό χαμόγελο κολλημένο στα μούτρα του. Αλλά σήμερα δεν είχε όρεξη.

«081056», απάντησε ψυχρά ο Κάρτερ, ανίκανος να αντισταθεί και να μην του κλείσει το μάτι.

Σμίγοντας θυμωμένα τα φρύδια, ο φύλακας έγραψε τον αριθμό στην αίτηση και μετά τσούλησε την καρτέλα του για να τη δώσει σε έναν ξανθό βοηθό του. Το παχύδερμο ήταν πολύ τεμπέλης ακόμα και για να κάνει έξι βήματα.

Ο Κάρτερ περίμενε όσο ο Ξανθούλης πληκτρολογούσε τον αριθμό που αποτελούσε το παρατσούκλι του τους τελευταίους δεκαεννιά μήνες. Ήξερε τι κατηγορίες θα εμφανίζονταν στην οθόνη: διάρρηξη οχήματος, παράνομη οπλοφορία, κατοχή ναρκωτικών, μέθη και ανυπακοή στις αρχές ήταν μόνο μερικές από αυτές. Αντίθετα με τα όσα πίστευαν οι περισσότεροι, δεν ήταν περήφανος για τα εγκλήματα και τα αδικήματα που μπορούσαν να γεμίσουν δύο ολόκληρες οθόνες. Ωστόσο, του έδιναν μια αίσθηση του εαυτού του, πράγμα που αναζητούσε μάταια τα περισσότερα από τα είκοσι επτά χρόνια της ζωής του. Ακόμα τον έψαχνε και μέχρι να έβρισκε αυτό το *κάτι*, αυτή η λίστα ήταν όλα όσα είχε.

Τέλος πάντων.

Πέρασε την παλάμη του πάνω από το ξυρισμένο κεφάλι του. Είχε βαρεθεί να το σκέφτεται.

Ο ήχος του χαρτιού που σκιζόταν από έναν αρχαίο εκτυπωτή τον επανέφερε στο παρόν.

«Λοιπόν, κύριε Κάρτερ», αναστέναξε ο φύλακας. «Από ό,τι φαίνεται, θα σε έχουμε μαζί μας για άλλους δεκαεπτά ατελείωτους μήνες. Αυτά παθαίνει κανείς όταν τον τσακώνουν με κόκα».

«Δεν ήταν δική μου», είπε απαθώς ο Κάρτερ.

Ο φύλακας του έριξε ένα βλέμμα προσποιητού οίκτου και χαμογέλασε. «Τι κρίμα».

Ο Κάρτερ δεν απάντησε γιατί ήξερε πως σε ελάχιστες εβδομάδες θα γινόταν η αίτηση αναστολής του. Έτσι, άρπαξε το χαρτί με μια απότομη κίνηση.

Συνοδευόμενος από έναν άλλο βλοσυρό φύλακα, ο Κάρτερ πέρασε δίπλα από το γραφείο σε έναν μακρόστενο διάδρομο προς μία λευκή πόρτα, την οποία άνοιξε κοπανώντας πάνω της την παλάμη του. Το δωμάτιο ήταν αποπνικτικό και αποστειρωμένο και έζεχνε ομολογίες. Παρά τις αμέτρητες ώρες που είχε περάσει σε αυτό το ξεχασμένο από τον θεό μέρος, η καρδιά του ακόμα χτυπούσε ξέφρενα και οι παλάμες του ιδρώναν.

Με ίσια πλάτη και σφιγμένους ώμους, προχώρησε προς το φτηνιάρικο ξύλινο τραπέζι όπου καθόταν ένας άντρας μεγαλόσωμος σαν γορίλας, ο οποίος χαμογέλασε στον Κάρτερ.

«Ουές», τον χαιρέτησε ο Τζακ Πάρκερ, ο σωφρονιστικός του σύμβουλος. «Χαίρομαι που σε βλέπω. Κάθισε, παρακαλώ».

Ο Κάρτερ έχωσε τα χέρια στις τσέπες της στολής του και κάθισε με χάρη στην καρέκλα. Ο Τζακ ήταν ο μόνος που τον φώναζε με το μικρό του όνομα. Όλοι οι άλλοι τον φώναζαν Κάρτερ. Ο Τζακ επέμενε πολύ σε αυτό και έλεγε πως έτσι θα ανέπτυσαν πιο εύκολα μια σχέση εμπιστοσύνης.

Ο Κάρτερ πάλι έλεγε πως όλα αυτά ήταν ένα μάτσο μπουρδες.

«Έχεις κανένα τσιγάρο;» Ο Κάρτερ κοίταξε περιφρονητικά τον φύλακα που στεκόταν στην πόρτα στην άλλη άκρη του δωματίου.

«Φυσικά». Ο Τζακ πέταξε ένα πακέτο Camel και ένα κουτάκι σπίρτα πάνω στο τραπέζι.

Ο Κάρτερ τα άρπαξε και τα δύο με τα μακριά, γλομά του δάχτυλα. Είχε δύο μέρες να καπνίσει. Ήταν μπουχτισμένος. Μετά από δύο σπασμένα σπίρτα και μερικές βλαστήμιες, επιτέλους ρούφηξε τον πυκνό, πλούσιο καπνό. Έκλεισε τα μάτια, κράτησε την ανάσα του και, για ένα κλάσμα του δευτερολέπτου, τα πάντα έγιναν όμορφα στον κόσμο.

«Καλύτερα τώρα;» ρώτησε ο Τζακ με ένα δαιμόνιο χαμόγελο.

Ο Κάρτερ φύσηξε τον καπνό πάνω από το τραπέζι κι έγνεψε.

Ο Κάρτερ εντυπωσιάστηκε που ο Τζακ αντιστάθηκε και δεν έδωσε τον καπνό. Ήξεραν και οι δύο ότι αυτό θα ενθάρρυνε τον Κάρτερ να το ξανακάνει· κάθε σημάδι αδυναμίας ή εκνευρισμού ήταν τροφή γι' αυτόν.

Προφανώς, αποτελούσε μηχανισμό άμυνας.

Το είχαν συζητήσει σε μια από τις πρώτες τους συνεδρίες. Ο μηχανισμός λειτουργούσε τόσο πολύ στην εντέλεια, που ο Κάρτερ έδειχνε δυνατός, επιβλητικός και, όπως θα συμφωνούσαν οι περισσότεροι από το προσωπικό και τους τροφίμους στο Άρθουρ Κιλ, εξαιρετικά φοβιστικός.

Ο Τζακ έβγαλε έναν χοντρό φάκελο από τον χαρτοφύλακά του, τον άνοιξε και ξεφύλλισε τις διάφορες αναφορές, τις δικαστικές εντολές και τα συστατικά έγγραφα τα οποία, όλα αυτά τα χρόνια, περιέγραφαν τον Κάρτερ ως «απειλή για την κοινωνία», «χαρακτήρα με ισχυρή θέληση» και «έξυπνο άτομο με έλλειψη αυτοπεποίθησης ώστε να χρησιμοποιεί σωστά τη νοημοσύνη του».

Και πάλι, τέλος πάντων.

Ο Κάρτερ είχε βαρεθεί να ακούει για τις δυνατότητες που είχε. Ναι, ήταν έξυπνος και απόλυτα πιστός στους ανθρώπους που αγαπούσε, αλλά, από όσο μπορούσε να θυμηθεί, απλώς δεν κατάφερε να βρει τον δρόμο που του ταίριαζε. Όλη του τη ζωή περιπλανιόταν, ποτέ δεν ένωσε καλοδεχούμενος ή άνετα σε ένα μέρος για πολύ, πάντα προσπαθούσε να διαχειριστεί την κατεστραμμένη του οικογένεια και φίλους που δεν μπορούσαν να μείνουν μακριά από μελάδες έστω και για πέντε λεπτά.

Τουλάχιστον στη στενή, τα πράγματα ήταν απλά. Τα προβλήματα της έξω ζωής ήταν σαν αστικοί μύθοι που άκουγαν από τους εκάστοτε επισκέπτες. Όχι πως ο Κάρτερ είχε τακτικούς επισκέπτες.

Ο Τζακ γύρισε στην τελευταία σελίδα του ντοσιέ κι έγραψε την ημερομηνία στην κορυφή της λευκής σελίδας. Ύστερα πάτησε το κουμπί στο μαγνητοφωνάκι που είχε τοποθετήσει ανάμεσά τους.

«Συνεδρία εξήντα τέσσερα, Ουέσλι Κάρτερ, αριθμός τροφίμου 081056», είπε ο Τζακ μονότονα. «Πώς είσαι σήμερα;»

«Καλύτερα από ποτέ», απάντησε ο Κάρτερ, σβήνοντας το τσιγάρο του και ανάβοντας ταυτόχρονα δεύτερο.

«Ωραία». Ο Τζακ κάτι σημείωσε στο χαρτί μπροστά του. «Λοιπόν, χθες ήμουν σε μια συνάντηση σχετικά με την εγγραφή σου σε κάτι μαθήματα εδώ στο ίδρυμα». Ο Κάρτερ στριφογύρισε τα μάτια. Ο Τζακ τον αγνόησε. «Ξέρω ότι έχεις ισχυρή άποψη για το θέμα, αλλά πρέπει να κάνεις πράγματα που να σου προκαλούν το ενδιαφέρον όσο βρίσκεσαι εδώ».

Ο Κάρτερ έριξε πίσω το κεφάλι και συνοφρυνώθηκε κοιτάζοντας προς το ταβάνι. Να προκαλούν; Ολόκληρο το μέρος μια πρόκληση ήταν. Πρόκληση ήταν να τη βγάζεις κάθε μέρα χωρίς να κάψεις φλάντζα εξαιτίας των ηλίθιων εκεί μέσα.

«Υπάρχουν αρκετές επιλογές», συνέχισε ο Τζακ. «Αγγλική λογοτεχνία, φιλοσοφία, κοινωνιολογία. Εξήγησα στον κύριο Ουάρντ και τους εκπαιδευτικούς ότι, παρόλο που είχες προβλήματα με τους προηγούμενους καθηγητές, άλλαξες από τα δεκαεπτά σου που παράτησες το σχολείο. Σωστά;»

Ο Κάρτερ του έριξε ένα βλέμμα γεμάτο δυσπιστία.

Ο Τζακ άγγιξε το σαγόνι του με τα δάχτυλά του. «Τι θα ήθελες να παρακολουθήσεις;»

«Δε με νοιάζει». Ο Κάρτερ σήκωσε τους ώμους. «Το μόνο που θέλω είναι να με αφήσουν στην ησυχία μου».

«Όλα έχουν σχέση με τους όρους για πρόωγη αποφυλάκιση. Πρέπει να δείξεις ότι κάνεις κάποια πρόοδο στην αποκατάστασή σου. Και αν αυτό μπορεί να γίνει με το να παρακολουθήσεις μερικά μαθήματα, τότε καλά θα κάνεις να παίξεις το παιχνίδι».

Ο Κάρτερ το ήξερε, και αυτό τον εξόργιζε. Από την ηλικία των δεκαπέντε ετών, περνούσε από τον έναν δικηγόρο στον άλλον, δίχως να σκέφτεται πώς ή αν θα μπορούσε να κάνει κάτι σημαντικό στη ζωή του. Και ο Κάρτερ δεν είχε την παραμικρή ιδέα τι σημαίνει η λέξη σημαντικό.

Ωστόσο, μετά από δεκαεννιά μήνες στο Κιλ, είχε αρχίσει να σκέφτεται ότι το να περάσει τις υπόλοιπες μέρες του κλειδωμένου σε ένα κελί δεν ήταν τόσο ωραίο όσο το είχε φανταστεί.

Όσο ήταν ατίθασος, υπεροπτικός και θυμωμένος έφηβος, του άρεσε να έχει τη φήμη του αλήτη. Τώρα όμως ο ενθουσιασμός και η έξαψη είχε υποχωρήσει. Τα δικαστήρια, τα κρατητήρια και οι φυλακές δεν του έλεγαν τίποτα πλέον και είχε αρχίσει να κουράζεται με το όλο θέμα του νόμου. Αν δεν άλλαζε συμπεριφορά, θα έφτανε τα τριάντα και θα αναρωτιόταν τι στα σκατά πήγε στραβά με τη ζωή του.

Ο Τζακ ξερόβηξε. «Είχες καθόλου επισκέπτες τώρα τελευταία;»

«Την προηγούμενη εβδομάδα ήρθε ο Πολ. Τη Δευτέρα θα έρθει ο Μαξ.»

«Ουές». Ο Τζακ αναστέναξε κι έβγαλε τα γυαλιά του. «Πρέπει να προσέχεις. Ο Μαξ... δεν είναι καλός για σένα.»

Εξοργισμένος, ο Κάρτερ κοπάνησε το χέρι στο τραπέζι. «Νομίζεις ότι έχεις το δικαίωμα να μου λες τέτοιες μαλακίες;»

Ο Κάρτερ ήξερε ότι ο Τζακ θεωρούσε τον Μαξ Ο'Χερ μια μορφή πανούκλας που μόλυνε όλους γύρω του με το πρόβλημα ναρκωτικών που είχε, το λερωμένο ποινικό του μητρώο και την ικανότητα να παρασύρει τους φίλους του στα σκατά – τρανό παράδειγμα ο εγκλεισμός του Κάρτερ στο Κιλ. Όμως ο Κάρτερ χρωστούσε πολλά στον Μαξ. Η φυλακή ήταν γι' αυτόν ένα χρέος που του ξεπλήρωνε και θα το έκανε ξανά δίχως δεύτερη σκέψη.

«Όχι», είπε ήρεμα ο Τζακ. «Δε νομίζω καθόλου κάτι τέτοιο—»

«Ωραία, λοιπόν», τον διέκοψε ο Κάρτερ. «Γιατί δεν έχεις ιδέα τι έχει περάσει ο Μαξ, τι περνά ακόμα. Δεν έχεις την παραμικρή ιδέα». Τράβηξε μια μεγάλη τζούρα και κοίταξε έντονα τον Τζακ πάνω από την καύτρα.

«Ξέρω ότι είναι ο καλύτερός σου φίλος», είπε ο Τζακ μετά από μια έντονη παύση.

«Ναι», συμφώνησε ο Κάρτερ γνέφοντας έντονα. «Είναι.»

Και από ό,τι είχε ακούσει από τους τύπους που τον επισκέπτονταν, ο Μαξ τώρα τον χρειαζόταν περισσότερο από ποτέ.

* * *

Ακόμα και όταν κοιμόταν η Κατ Λέιν, ο κόσμος γύρω της ήταν σκιερός και μουντός και γέμιζε τα όνειρά της με τρόμο. Τα ντελικάτα της χέρια γράπωναν απελπισμένα τα σεντόνια. Τα μάτια της έκλεισαν σφιχτά και με το σαγόνι μαγκωμένο πίεσε το μαξιλάρι κάτω από το κεφάλι της. Η ραχοκοκαλιά της πέτρωσε και τα πόδια της τινάχτηκαν στον ύπνο της καθώς ένιωθε να τρέχει, πανικόβλητη και τρομοκρατημένη, σε ένα σκοτεινό σοκάκι.

Ένας λυγμός ξεκόλλησε από τον λαιμό της, παγιδευμένος σε μια επαναλαμβανόμενη σκηνή από τη νύχτα που είχε συμβεί, σχεδόν δεκάξι χρόνια πριν. «Σας παρακαλώ», κλαψούρισε στο σκοτάδι.

Όμως κανείς δε θα ερχόταν να τη σώσει από τους πέντε απρόσωπους άντρες που την κυνηγούσαν. Ανακάθισε απότομα με μια κραυγή, κάθιδρη και λαχανιασμένη. Τα μάτια της σάρωσαν στιγμιαία το κατασκότεινο δωμάτιο και, μόλις συνειδητοποίησε πού βρισκόταν, τα έκλεισε και έφερε τις παλάμες της στο πρόσωπο. Αναστέναξε βαριά και σκούπισε τα δάκρυά της, προσπαθώντας να ηρεμήσει παίρνοντας αργές, βαθιές ανάσες.

Ξυπνούσε έτσι κάθε μέρα τις τελευταίες δύο εβδομάδες, και η θλίψη που ένιωθε κάθε φορά που άνοιγε τα μάτια της ήταν κάτι που γνώριζε πολύ καλά. Κούνησε εξαντλημένη το κεφάλι της.

Η γιατρός της είχε πει να μην κόψει τα υπνωτικά χάπια απότομα, αλλά να μειώσει τη δόση σταδιακά. Η Κατ, αποφασισμένη να βγάλει μια νύχτα χωρίς τη χρήση χημικών, είχε παρακούσει τη συμβουλή της. Τώρα, προφανώς, η αποφασιστικότητά της είχε πάει στράφι. Κοπάνησε εξοργισμένη τη γροθιά της στο στρώμα και άναψε το πορτατίφ στο κομοδίνο της. Όμως το φως δεν καταλάγιασε τον φόβο και την απόλυτη απελπισία που της προκαλούσαν οι εφιάλτες της.

Αναστενάζοντας παραιτημένα, σηκώθηκε, πήγε προς το μπάνιο και άναψε το μεγάλο φως. Κοίταξε το είδωλό της στον καθρέφτη κι έσμιξε τα φρύδια. Χριστέ μου, έδειχνε πολύ πιο μεγάλη από είκοσι τεσσάρων χρονών. Το πρόσωπό της έμοιαζε τραβηγμένο, τα πράσινα μάτια της μουντά και δίχως ζωντάνια. Άγγιξε τους μαύρους κύκλους από κάτω τους και πέρασε το χέρι της μέσα από τα μαλλιά της. Αντί για το συνηθισμένο ζωηρό καστανοκόκκινο, κρέμονταν μουντά και άψυχα πάνω στους ώμους της.

Η μητέρα της της είχε πει ότι είχε χάσει βάρος, αλλά η Κατ την είχε αγνοήσει. Πάντα της έκανε κριτική για διάφορα.

Η Κατ δεν υπήρξε ποτέ κοκαλιάρα –πάντα είχε καμπύλες– αλλά τώρα τελευταία τα τζιν της κρέμονταν φαρδιά πάνω της.

Άνοιξε το ντουλαπάκι κι έβγαλε ένα μπουκαλάκι υπνωτικά χάπια. Πρόσμενε ολόψυχα τη βραδιά που δε θα χρειαζόταν φάρμακα για να κοιμηθεί. Στο κάτω κάτω, τα χάπια δεν τη βοηθούσαν και πολύ. Απλώς μούδιαζαν τον πόνο που δε θα εξαφανιζόταν ποτέ. Μετά από δύο γαλάζιες κάψουλες, διέσχισε το ξύλινο πάτωμα προς το κρεβάτι της.

Η Κατ εδώ και πολύ καιρό είχε συνειδητοποιήσει ότι δε θα μπορούσε ξανά να κοιμηθεί αρκετά βαθιά ώστε να γλιτώσει από τους εφιάλτες της. Είχαν ποτίσει όλο της το είναι, είχαν γίνει ένα με αυτή και ήξερε ότι δε θα τους ξεφορτωνόταν ποτέ. Ήξερε ότι κανένα χάπι ή θεραπεία δε θα έσβηναν ποτέ το σκοτάδι και τη θλίψη που είχε μέσα της. Συνεπώς, είχε εξελιχθεί σε μια γυναίκα δυνατή και αποφασιστική. Ήταν ο τέλειος τρόπος να κρατά τους πάντες σε απόσταση, να κρύβει την απελπισία και τον φόβο της πίσω από το οξύ της πνεύμα και την τσουχερή της γλώσσα.

Βούλιαξε στα πουπουλένια μαξιλάρια της. Θα γινόταν ποτέ πιο εύκολο;

Δεν ήξερε. Στο μόνο που μπορούσε να εστιάσει ήταν στο ότι η αυγή θα έφερε μια καινούργια μέρα, μια ακόμη μέρα μακριά από το παρελθόν.

Το επόμενο πρωί, η Κατ μπήκε στο αυτοκίνητό της έξω από το κτίριό της στο Σόχο. Οι εφιάλτες της πάντα την άφηναν κακόκεφη και τοιτωμένη και να αναρωτιέται γιατί στο καλό είχε δεχτεί να διδάσκει σε φυλακή.

Από τη στιγμή που άρχισε να διδάσκει, περίπου έναν μήνα πριν, όχι μόνο είχαν ενταθεί οι εφιάλτες αλλά μεγάλωνε και το χάσμα ανάμεσα σ' εκείνη και τη μητέρα της. Η σχέση τους είχε πάντα τα σκαμπανεβάσματά της, αλλά όταν η Κατ της είπε ότι θα εργαζόταν στο Άρθουρ Κιλ, ο τσακωμός που ακολούθησε ήταν χειρότερος από κάθε άλλη φορά. Η Εύα Λέιν ήταν μια πολύπλοκη και πεισματάρα γυναίκα που δε θα καταλάβαινε ποτέ την ανάγκη της Κατ γι' αυτή τη δουλειά.

Η Κατ κατανοούσε την ανησυχία της μητέρας της και πολλών φίλων της. Παρόλο που δεν υπήρχαν δολοφόνοι, τα εγκλήματατά τους δεν ήταν και ασήμαντα: βανδαλισμοί, κλοπές αυτοκινήτων, χρήση και κατοχή ναρκωτικών. Όμως ήξερε πέρα από κάθε αμφιβολία ότι αυτό ήθελε να κάνει. Γιατί, βαθιά μέσα της, την ψυχή της έτρωγε ένας όρκος, μια υπόσχεση προς τον πατέρα της.

Υπήρχε εκεί από τότε που πέθανε εκείνος. Υπήρχε εκεί την ημέρα που τελείωσε το λύκειο και την ημέρα που αποφοίτησε από το κολέγιο με το πτυχίο αγγλικής φιλολογίας. Η Κατ ήθελε να γίνει καθηγήτρια από τότε που ήταν μικρή και απολάμβανε κάθε στιγμή αυτής της ασχολίας.

Η καλή της τύχη της επέτρεψε να ταξιδέψει στο Λονδίνο και

την Κίνα και να διδάξει σε ιδιωτικά σχολεία που την έκαναν να λατρεύει ακόμα περισσότερο τη δουλειά της. Έκανε φίλους, είδε διαφορετικούς πολιτισμούς και δημιούργησε πολύτιμες σχέσεις για μια ζωή. Ωστόσο, μέσα της ήξερε ότι με το να διδάσκει σε πανάκριβα σχολεία δεν εκπλήρωνε την υπόσχεση που είχε δώσει.

Δεν ήταν προορισμένη να βοηθά ταλαντούχα, δουλευταράδικα παιδιά.

«Πρέπει να προσφέρουμε, Κάθριν», της είχε πει ο πατέρας της τη νύχτα που πέθανε.

Είχε σκεφτεί να πιάσει δουλειά σε ένα δημόσιο σχολείο, όμως ήξερε πως ούτε αυτό θα τη γέμιζε.

Λαχταρούσε να δουλέψει σε φυλακή.

Είχε ανάγκη να βρίσκεται πιο κοντά στους φόβους της, κοντά σε άντρες που δεν το είχαν σε πολύ να παραβαίνουν τους νόμους και να φέρνουν τα πάνω κάτω στη ζωή άλλων ανθρώπων δίχως να αναλογίζονται τις συνέπειες. Ήθελε να βρίσκεται αρκετά κοντά ώστε να δει τι είναι αυτό που καθιστά ένα άτομο ικανό για μια τέτοια συμπεριφορά. Μισούσε τον φόβο της. Μισούσε τη ρίζα αυτού και ήξερε ότι έπρεπε να τον αντιμετωπίσει κατάματα, παρόλο που αυτό την τρομοκρατούσε.

Η ψυχολόγος της ανησυχούσε αρκετά για την απόφασή της, τη ρωτούσε διαρκώς αν ήταν ευτυχισμένη με την επιλογή της, αν πίστευε ότι ήταν το σωστό γι' αυτή και γιατί, και χρησιμοποιούσε ακόμα και τις αντιρρήσεις της μητέρας της για να τη μεταπεισεί.

Όμως η επιλογή ήταν της Κατ – κανενός άλλου. Και μόλις πήρε την απόφαση, δεν υπήρχε επιστροφή. Όποιο κι αν ήταν το αποτέλεσμα, ό,τι κι αν της έλεγε η μητέρα της, θα επέμενε σε αυτή, γιατί ήξερε πόσα θα σήμαινε αυτό για τον πατέρα της.

* * *

Το κτίριο του Άρθουρ Κιλ, στο Νησί Στάτεν, έμοιαζε βγαλμένο από επεισόδιο του *Prison Break*. Φρουροί με πελώρια, άγρια

σκυλιά περιπολούσαν από ψηλά παρατηρητήρια από όπου εκτείνονταν εκατοντάδες μέτρα συρματοπλέγματος.

Η Κατ σταμάτησε στην πύλη του πάρκινγκ και περίμενε τον φύλακα. Αυτός, αφού κοίταξε σιωπηλός την ταυτότητά της, εξαφανίστηκε μέσα στο φυλάκιο και επέστρεψε σύντομα, δείχνοντάς της το μουντό οικοδόμημα μέσα στο οποίο εργαζόταν.

Μόλις πάρηκαρε, η Κατ είδε στα αριστερά της μια μεγάλη ομάδα τροφίμων που έπαιζαν μπάσκετ πίσω από έναν τεράστιο μεταλλικό φράχτη. Με τις πράσινες στολές τους κατεβασμένες στη μέση τους, τα στέρνα τους γυάλιζαν από ιδρώτα στον καυτό ήλιο του Ιουνίου. Η διαδρομή από το αμάξι της μέχρι το κτίριο της φάνηκε ατελείωτη, ειδικά όταν άκουσε σφυρίγματα και σχόλια από το γήπεδο του μπάσκετ.

Επιτάχυνε το βήμα της και γράπωσε το πόμολο της μεγάλης πόρτας λες και κρεμόταν από αυτό η ζωή της. Μέσα, τινάζοντας τις μπούκλες της με τρεμάμενο χέρι, την καλωσόρισε ένα γελάκι. Σήκωσε το βλέμμα και είδε τον Άντονι Ουάρντ, τον υπεροπτικό διευθυντή της φυλακής.

Ο Ουάρντ ήταν γύρω στα σαράντα, και παρόλο που το πρόσωπό του ήταν στρογγυλό και νεανικό, τα μαλλιά του ήταν χτενισμένα και κολλημένα πίσω με τόνους ζελέ. Κοίταξε εξεταστικά την Κατ με τα σκοτεινά γκριζα του μάτια και ένα αχνό χαμόγελο που σχημάτισε ένα μεγάλο λακκάκι στο αριστερό του μάγουλο. «Δεσποινίς Λέιν», είπε, τείνοντας το χέρι του.

Η Κατ το αγνόησε και προσπάθησε να ανασυγκροτηθεί, σκουπίζοντας την παλάμη της στη στενή, μέχρι το γόνατο ανθρακί φούστα της. «Κύριε Ουάρντ».

Κατεβάζοντας το χέρι του με ένα αμήχανο γνέψιμο του σαγονιού, στάθηκε με την πλάτη ίσια σε μια προσπάθεια να φανεί ψηλότερος. Η Κατ παρατήρησε ότι το έκανε συχνά αυτό, ειδικά μπροστά στους τροφίμους. Δεν έπιανε το κόλπο. Ο κακομοίρης είχε γεννηθεί κοντόχοντρος.

«Λοιπόν», άρχισε να λέει. «Πώς είστε; Προσαρμοστήκατε;»

Η Κατ χαμογέλασε. «Ναι. Έτσι νομίζω». Τα μαθήματα κυ-

λούσαν δίχως απρόοπτα μέχρι εκείνη τη στιγμή. Και οι μαθητές της είχαν πάψει να βρίζουν κάθε δευτερόλεπτο όταν της μιλούσαν.

Ο Ουάρντ έφτιαξε τον κόμπο της γραβάτας του. «Ωραία. Λοιπόν, να θυμάστε ότι θα παρακολουθώ το μάθημά σας σήμερα το πρωί. Και αν χρειαστείτε στιδήποτε, να μου το πείτε».

«Θα το κάνω, ευχαριστώ».

Τον προσπέρασε, αγνοώντας τον τρόπο που στάθηκαν τα μάτια του στο στήθος της περισσότερο από το πρόσωπο. Το λάγνο βλέμμα του και η ανικανότητά του να βλέπει τους τροφίμους σαν τίποτα περισσότερο από καθάρματα ενοχλούσε αφόρητα την Κατ. Δεν έβλεπε πώς θα μπορούσαν οι τρόφιμοι να βελτιωθούν και ασυναίσθητα έκανε τη δουλειά της Κατ να φαντάζει μάταιη. Γι' αυτό τον απέφευγε όσο πιο πολύ μπορούσε.

Όταν η Κατ μπήκε στην τάξη, ένιωσε ευγνωμοσύνη για τη δροσιά που δημιουργούσε το κλιματιστικό στον χώρο. Το υπόλοιπο κτίριο έμοιαζε με αναθεματισμένη σάουνα. Σήκωσε τα μαλλιά από τον λαιμό της και γύρισε να κοιτάξει τη βοηθό της, τη Ρέιτσελ, που μπήκε στην αίθουσα αναφοκοκκινισμένη.

Μια μακρόσυρτη ανάσα ξέφυγε από τα κόκκινα βαμμένα χείλη της. «Παναγία μου, κάνει αφόρητη ζέστη σήμερα», παραπονέθηκε, ανεμίζοντας το μπλουζάκι της για να δροσιστεί λίγο.

Η Ρέιτσελ είχε φανεί πολύτιμη στην Κατ από την πρώτη στιγμή που ξεκίνησε να διδάσκει εκεί. Εξοικειωμένη στο να βοηθά τους τροφίμους με μαθησιακές δυσκολίες, η Ρέιτσελ είχε βοηθήσει την Κατ να μάθει γρήγορα τους μαθητές της – ειδικά τον Ράιλι Μουρ, έναν τύπο με ζωηρή προσωπικότητα που έπασχε από σοβαρή δυσλεξία. Αυτό βέβαια δεν τον είχε εμποδίσει από το να πάρει πτυχίο διοίκησης επιχειρήσεων στο Πανεπιστήμιο της Νέας Υόρκης.

Ο Ράιλι ήταν ένας από τους αγαπημένους της μαθητές. Αυτός ο πελώριος τύπος, που ήταν μέσα για διακίνηση κλεμμένων ανταλλακτικών, έκανε τον Άτλαντα να δείχνει μικροσκοπικός. Είχε πολύ χιούμορ και φλέγταρε αναιδώς και με τις δύο γυναί-

κες. Ωστόσο, αντίθετα με τον Ουάρντ, ο Ράιλι ήταν γοητευτικός και έλεγε τα πάντα αστειευόμενος. Τα αδιάκοπα, ωστόσο άκακα υπονοούμενά του ήταν χαριτωμένα, ιδιαίτερα όταν συνοδεύονταν από αυτά τα καστανά μάτια και το γλυκό πρόσωπο.

Στην τάξη υπήρχαν άλλοι τέσσερις μαθητές και όλοι τους διάβαζαν σκληρά και προσπαθούσαν να είναι επιμελείς. Η Κατ ήταν πολύ περήφανη που τους είχε βάλει τόσο γρήγορα σε τάξη. Η πρόοδός τους ήταν εκπληκτική.

Δύο λεπτά μετά τις εννιά, τη σιωπή έσπασε η βροντερή φωνή του Ράιλι. Η Κατ χαμογέλασε όταν τον είδε να έρχεται συνοδευόμενος από έναν φρουρό και τους άλλους μαθητές της.

«Δεσποινίς Λ!» βροντοφώναξε, σηκώνοντας το χέρι του για να κολλήσουν πέντε, πράγμα που η Κατ έκανε χτυπώντας του απαλά την παλάμη. «Είχατε καλό Σαββατοκύριακο;»

«Πολύ ωραίο, Ράιλι. Ευχαριστώ. Εσύ;»

«Α, όπως τα ξέρετε», είπε, σηκώνοντας τους ώμους. «Όλο φασαρίες, με τα μαλλιά του Ουάρντ να πέφτουν όλο και περισσότερο μέρα με τη μέρα».

Η Κατ έκρυψε ένα πονηρό χαμόγελο καθώς ο Ουάρντ έμπαινε στην τάξη με τους άλλους μαθητές: τον Σαμ, τον Τζέισον, τον Σον και τον Κόρι. Ο Τζέισον χαμογέλασε παιχνιδιάρικα κάτω από τα ανάκατα καστανά μαλλιά του, ενώ ο Κόρι και ο Σον τη χαιρέτησαν με ένα ελαφρύ γνέψιμο του σαγονιού. Ο Σαμ πήγε βαριεστημένα ως το θρανίο του και κάθισε δίχως καμία χειρονομία. Στην αρχή αυτό ενοχλούσε την Κατ, αλλά μετά το αποδέχτηκε ως μέρος της ρουτίνας που είχαν αναπτύξει. Μια ρουτίνα που, όπως της είχε εξηγήσει η Ρέιτσελ, ήταν σημαντική για τους άντρες στο Κιλ. Για τους περισσότερους από αυτούς, το πρόγραμμα ήταν αυτό που τους κρατούσε στα λογικά τους.

Αγνοώντας τον Ουάρντ στο πίσω μέρος της τάξης, η Κατ ξεκίνησε το μάθημά της, κάνοντας μια επανάληψη του τελευταίου και ζητώντας από τους άντρες να περιγράψουν το αγαπημένο τους μέρος χρησιμοποιώντας μεταφορές και προσωποποιήσεις. Εκείνοι άρχισαν να γράφουν σιωπηλοί.

«Λοιπόν», είπε, τραβώντας την προσοχή ξανά πάνω της. «Ποιος είναι αρκετά γενναίος για να διαβάσει τη δική του δυνα—»

Η πόρτα της τάξης άνοιξε τόσο απότομα και δυνατά που κοπάνησε πίσω στον τοίχο. Ένας εκνευρισμένος και λαχανιασμένος φύλακας κοίταξε τον Ουάρντ που σηκώθηκε αμέσως όρθιος.

«Συγγνώμη που σας διακόπτω, κύριε», ψέλλισε ο φύλακας. «Όμως έχουμε ένα πρόβλημα στην αίθουσα έξι».

«Ποιος;» γρύλισε ο Ουάρντ, ορμώντας έξω από την τάξη.

«Ο Κάρτερ, κύριε».

Ο Ουάρντ στένεψε τα μάτια κι έσφιξε τα χείλη. Όταν η πόρτα έκλεισε με πάταγο πίσω από αυτόν και τον φύλακα, η Κατ κοίταξε την τάξη.

«Κάρτερ;» ρώτησε.

Ο Ράιλι γέλασε δυνατά, διαλύοντας αμέσως την ένταση που είχε αφήσει πίσω του ο Ουάρντ. «Ο Κάρτερ. Γαμώτο. Αυτό το παιδί δε θ' αλλάξει ποτέ».

Δεν κοιμάσαι πολύ καλά, έτσι δεν είναι;» Ο Μπεν, ένας από τους πιο στενούς, ωστόσο πιο ενοχλητικά παρατηρητικούς φίλους της Κατ, χαμογέλασε θλιμμένα μόλις ο σερβιτόρος άφησε μπροστά της έναν τριπλό εσπρέσο.

Ακόμα και δίχως τα αμέτρητα χασιμουρητά που έπνιγε σε όλη τη διάρκεια του δείπνου, η Κατ ήξερε ότι έδειχνε ράκος. Ούτε η Estée Lauder δεν μπορούσε να κρύψει την κούραση γύρω από τα μάτια της. Εκτός αυτού, τη γνώριζε έξι χρόνια και τίποτα δεν του ξέφευγε. «Προσπάθησα», του απάντησε εκείνη, ανακινώντας ένα κουτάκι καραμέλες.

«Ακόμα βλέπεις εφιάλτες;» ρώτησε η Μπεθ που καθόταν αριστερά της Κατ. Με την Μπεθ ήταν φίλες από το λύκειο και παρόλο που εκείνη έλειψε για τέσσερα χρόνια να διδάξει στο Τέξας, όταν επέστρεψε στη Νέα Υόρκη συνέχισαν τη φιλία τους σαν να μην είχαν χωρίσει ποτέ.

Ήταν όμορφα να την έχει ξανά κοντά της, να συμπληρώνει την τριάδα της φιλίας, παρόλο που η διαρκής ανησυχία και των δύο της έφερε μερικές φορές τρέλα. Η Κατ ήξερε ότι ήθελαν το καλό της αλλά, σε συνδυασμό με το αδιάκοπο άγχος της μητέρας της για τη δουλειά της, η όλη κατάσταση γινόταν εξαντλητική.

Ο Μπεν κούνησε το κεφάλι. «Μπορείς πάντα να μου τηλεφωνείς, το ξέρεις, έτσι;»

Σαν δύο προστατευτικά αδέρφια, αυτός και η Μπεθ πολύ συχνά προσφέρονταν να μένουν μαζί της όταν είχε εφιάλτες, ή της πρότειναν να κοιμάται σπίτι τους, όμως εκείνη πάντα αρνιόταν.

«Και να ξυπνήσω εσένα και την Άμπι;» ρώτησε η Κατ, σηκώνοντας τους ώμους. «Γιατί να σου τηλεφωνήσω;»

«Γιατί είμαστε φίλοι σου και νοιαζόμαστε για σένα», είπε η Μπεθ πριν βάλει μια τεράστια κουταλιά κρέμα στο στόμα της.

«Ειδικά τώρα που κάνεις αυτή τη δουλειά», πρόσθεσε ο Μπεν. Η Κατ τον κοίταξε. «Μην αρχίζεις».

Ο Μπεν σήκωσε τα χέρια ψηλά. «Ποιος αρχίζει;»

Η Κατ ανακάτεψε τον καφέ της με το κουταλάκι. «Αυτή η δουλειά—»

«Είναι σημαντική για σένα – το ξέρουμε», διέκοψε η Μπεθ. Είχε γίνει λίγο πιο απότομη από τότε που πήγαιναν λύκειο, όμως τα καστανά της μάτια και τα τρελούτσικα καστανόξανθα μαλλιά της έδειχναν ότι ήταν το ίδιο κορίτσι που γνώριζε η Κατ τόσα χρόνια. «Αυτό όμως δε μας εμποδίζει από το να ανησυχούμε».

Ο Μπεν έπιασε το χέρι της Κατ. «Σε περιμένουν πολλά τους επόμενους μήνες».

Η Κατ χαμήλωσε το βλέμμα στο τραπέζι.

«Η επέτειος του πατέρα σου κοντεύει. Να ξέρεις ότι θα είμαστε κοντά σου εγώ και η Άμπι, εντάξει; Σε αγαπάμε».

«Κι εγώ σ' αγαπώ», χαμογέλασε η Μπεθ. «Παρόλο που ο Άνταμ μου πήρε δαχτυλίδι, είσαι ακόμα η νούμερο ένα για μένα, ξέρεις», είπε, κουνώντας το υπέροχο διαμάντι που στόλιζε το δάχτυλό της.

Η Κατ προσπάθησε να χαμογελάσει. «Το ξέρω. Σας ευχαριστώ και τους δύο».

Ο Μπεν συνέχισε. «Και μην ξεχνάς, είμαι δικηγόρος. Αν κανείς εκεί μέσα σου κάνει τη ζωή δύσκολη, είμαι ο άνθρωπός σου. Ξέρεις ότι μπορώ να ξεθάψω βρομιές ακόμα και για τον Πάπα αν χρειαστεί».

Η Μπεθ και η Κατ γέλασαν. Αλήθεια ήταν αυτό. Ο Μπεν κέρδιζε τις περισσότερες υποθέσεις του χάρη στην αποφασιστικότητά του, στην ικανότητά του να ξεθάβει βρομιές και στις χάρες που του χρωστούσαν. Σαν κυνηγόςκυλο, μυριζόταν τα σκάνδαλα και τους εκβιασμούς από χιλιόμετρα μακριά.

«Για πες, σε πήρε η μαμά σου;» ρώτησε η Μπεθ.

Η Κατ αναστέναξε βαθιά. «Τρεις φορές μόνο χθες το βράδυ».

Η Μπεθ έσμιξε τα φρύδια. «Κι εμένα μου τηλεφώνησε. Ανησυχεί, αυτό είναι όλο».

Η Κατ χαμογέλασε σαρδόνια. «Κοίτα, ξέρω ότι είσαι με το μέρος της μαμάς →»

«Με κανενός το μέρος δεν είμαι», ανταπάντησε η Μπεθ. «Λέω απλώς ότι την καταλαβαίνω. Θα πρέπει να είναι δύσκολο για εκείνη».

Η Κατ ξεφύσησε αγανακτισμένη. «Δύσκολο για εκείνη; Μου τη λέει διαρκώς από τότε που έπιασα την αναθεματισμένη δουλειά. “Είναι επικίνδυνο”». Μιμήθηκε τη φωνή της μητέρας της. «“Θέτεις τον εαυτό σου σε κίνδυνο που δουλεύεις με αυτά τα ζώα”, μπλα, μπλα, μπλα». Οι ώμοι της βούλιαξαν. «Γιατί δεν μπορεί να με υποστηρίξει;»

«Για καλό τα λέει», είπε ο Μπεν. «Θα αλλάξει γνώμη».

«Ναι, καλά», απάντησε η Κατ δίχως να πείθεται.

* * *

Ο Κάρτερ ξύπνησε μετά από βαθύ ύπνο· ίσως να είχε εξαντληθεί από τις δολοπλοκίες εναντίον του Άντονι Ουάρντ. Χαμογέλασε. Ο γαμημένος δεν είχε ιδέα με ποιον τα έβαζε.

Ήταν να μείνει στο κελί του μέχρι τις τέσσερις –δύο ώρες ακόμα– όπου και θα τελείωνε η εικοσιτετράωρη τιμωρία του. Επειδή εκσφενδόνισε μια καρέκλα στον τοίχο. Σαχλαμάρες.

Ίσως να την πέταξε λίγο πιο δυνατά από ό,τι σκόπευε, όμως ο καθηγητής της φιλοσοφίας σίγουρα αντέδρασε υπερβολικά. Και ο Ουάρντ; Ε, αυτός ήξερε πώς να πατάει όλα τα σωστά κουμπιά του Κάρτερ.

Σύντομα έφτασε ο Τζακ από μια έκτακτη επίσκεψη στον Μαξ και ένα απογοητευμένο ύφος, που έδωσε κόμπο το στομάχι του Κάρτερ. Εκτίμησε τη χειρονομία του Τζακ, δεδομένης τη γνώμης που είχε για τον Μαξ, και για ακόμα μία φορά μάλωσε τον

εαυτό του που φέρθηκε σαν κόπανος στον σύμβουλό του. Μερικές φορές ήταν ανίκανος να συγκρατεί το στόμα του.

«Λοιπόν, δε φαίνεται να μας αρέσει και πολύ η φιλοσοφία, σωστά;» τον είχε ρωτήσει ο Τζακ, χαμογελώντας αχνά. «Δε σου πάει και πολύ ο Αριστοτέλης, ε;»

«Όχι και πολύ».

Ο Τζακ έγνεψε κι έτριψε τον αυχένα του. «Παρεμπιπτόντως, σ' ευχαριστώ για την κατσάδα που άκουσα από τον Άντονι Ουάρντ. Σ' το χρωστάω».

«Γι' αυτό», μουρμούρισε ο Κάρτερ από το κρεβάτι του. «Λάθος μου».

Ο Τζακ ήξερε ότι αυτό ήταν ό,τι πιο κοντινό σε συγγνώμη.

«Ναι, ήταν», συμφώνησε ο Τζακ. «Χριστέ μου, Ουές, είσαι καλύτερος εσύ».

Ο Κάρτερ αναστέναξε μελαγχολικά κι έφερε τα γόνατα στο στήθος. «Ο τύπος έλεγε μαλακίες, Τζακ. Του άξιζε».

«Λοιπόν, ό,τι λόγους κι αν είχες, πρέπει να επανορθώσεις για πολλά».

«Αλήθεια;» είπε απότομα ο Κάρτερ.

«Αλήθεια», αντιγύρισε ο Τζακ απτόητος. «Σε έγγραφα στη Λογοτεχνία. Ξέρω ότι σου αρέσει να διαβάζεις». Έδειξε τα ράφια στον δεξή τοίχο του κελιού που ήταν γεμάτα με πολυδιαβασμένα βιβλία. «Και η καθηγήτρια είναι γυναίκα, οπότε ίσως να μην υπάρχει τόσο μεγάλη έχθρα».

«Έχθρα;»

«Ξέρεις τι εννοώ», είπε απότομα ο Τζακ. «Υποσχέθηκες να προσπαθήσεις, οπότε απόδειξέ μου πως θα το κάνεις. Έπρεπε να γλείψω τον κώλο αυτού του παλιού—» Κοίταξε τον φύλακα που στεκόταν ένα μέτρο παραπέρα. «Αναγκάστηκα να γλείψω τον Ουάρντ για να σου δώσει ακόμα μία ευκαιρία. Μη μου πεις ότι έχασα τον χρόνο μου».

Ο Κάρτερ έσκυψε και πέρασε τα χέρια από τα ανάκατα μαλλιά του. Βρισκόταν σε αδιέξοδο. Ο Ουάρντ δεν κρατούσε μόνο τα μπαλάκια του Τζακ αλλά και τα δικά του. Το μόνο που ήθε-

λε ήταν να κοπανήσει τα αλαζονικά του μούτρα με το βιβλίο των «κανόνων», αλλά δεν μπορούσε να απογοητεύσει ξανά τον Τζακ. Ήταν αγχωμένος, εκνευρισμένος.

«Μια χαρά θα τα πας», είπε ο Τζακ ήρεμα, κάνοντας ένα βήμα κοντά του. Ο φύλακας πίσω του τσιτώθηκε λίγο.

«Ναι», μουρμούρισε ο Κάρτερ. «Θα δείξει, σωστά;»

Ακόμα και μετά τον πολύωρο ύπνο, η κόπωση άρχισε να τον καταβάλλει. Ένωθε οι τοίχοι να τον πλακώνουν και να του βαραίνουν το κεφάλι. Είκοσι δύο ώρες εγκλεισμός σε ένα κελί προκαλούσε αυτό το συναίσθημα σε έναν άνθρωπο. Ακόμα και σε αυτόν.

«Αύριο το πρωί», είπε ο Τζακ με ένα ενθαρρυντικό νεύμα. «Η καθηγήτρια λέγεται δεσποινίς Λέιν. Είναι πολύ καλή. Προσπάθησε να είσαι... Απλώς προσπάθησε, εντάξει;»

«Εντάξει». Ο Κάρτερ σήκωσε τρία δάχτυλα. «Λόγω τιμής».

Ο Τζακ χαμογέλασε. «Και για να είμαστε σίγουροι, βεβαιώθηκα ότι όλες οι καρέκλες στην τάξη θα είναι καρφωμένες στο πάτωμα».

Ο Κάρτερ γέλασε δυνατά. «Πολύ καλή σκέψη, Τζέι», φώναξε πριν ο φύλακας κλείσει την πόρτα του κελιού του, αφήνοντας τον ξανά μόνο.

* * *

Οι δύο τελευταίες ώρες της τιμωρίας του κύλησαν με ρυθμό σαλιγκαριού και ο Κάρτερ σχεδόν κόντεψε να γκρεμίσει τον φύλακα όταν επιτέλους άνοιξε το κελί. Τέντωσε τα χέρια του, ξέπιασε τον σβέγκο του και βγήκε βιαστικά στο προαύλιο.

«Γεια χαρά, Κάρτερ!»

Η βροντερή φωνή του Ράιλι Μουρ αντήχησε στο γήπεδο του μπάσκετ.

Ο Κάρτερ χαμογέλασε. «Μουρ», απάντησε, πλησιάζοντας αργά τον γιγάντιο άντρα.

«Πού 'σαι;» ρώτησε ο Μουρ χτυπώντας τον Κάρτερ βαριά στον ώμο. «Μου έλειψε η φάτσα σου».

«Δώσε τσιγάρο και θα σου πω τα πάντα».

Ο Ράιλι έβγαλε ένα τσιγάρο από την τσέπη του και άναψε στον Κάρτερ ένα σπίρτο. Πήγαν και κάθισαν σε έναν μικρό χώρο στο πίσω μέρος του γηπέδου.

«Πάρτε δρόμο!» γρύλισε ο Ράιλι.

Ο Κάρτερ ρουθούνισε όταν τα δύο στραβάδια που κάθονταν στο σημείο τους σκόρπισαν σαν φύλλα στον άνεμο. Κάθισε, έκλεισε τα μάτια στον ήλιο που τον έλουζε και ξεφύσησε νοχελικά τον καπνό του τσιγάρου.

«Τι τρέχει λοιπόν; Τον έπαιζες πουθενά κρυμμένος από χτες;»

Ο Ράιλι γέλασε κι άναψε τσιγάρο.

«Μακάρι», απάντησε ο Κάρτερ, παρακολουθώντας τον αγώνα μπάσκετ στο γήπεδο. «Όχι, ήταν ο Ουάρντ».

«Άντε», μουρμούρισε ο Ράιλι κουνώντας το κεφάλι.

«Είχα μια μικρή διαφωνία με έναν από τους καθηγητές και με έβαλε στην απομόνωση».

«Καθαρή την έβγαλες, φίλε». Ο Ράιλι κόλλησε γροθιά με τον Κάρτερ. Γνωρίζονταν πολλά χρόνια, εντός και εκτός φυλακής. Αν ο Κάρτερ τον χρειαζόταν, αυτός θα βρισκόταν δίπλα του.

Σφυρίγματα και επιφωνήματα από τη μεριά του γηπέδου τούς έκαναν να γυρίσουν το κεφάλι.

Ο Ράιλι ρουθούνισε. «Και μιας και μιλάμε για καθηγητές», είπε, σηκώνοντας το φρούδι.

Ο Κάρτερ ακολούθησε το βλέμμα του προς τον φράχτη και αντίκρισε μια κοκκινομάλλα γυναίκα με τον πιο σέξι πισινό που είχε δει ποτέ του. Φορώντας μια υπέροχη, μαύρη, μέχρι το γόνατο φούστα, διέσχισε το πάρκινγκ προς μια πανέμορφη σπορ κουπέ Λέξους. Τα υπέροχα πόδια της κατέληγαν σε μαύρα τακούνια τα οποία, ακόμα και από το σημείο που στεκόταν ο Κάρτερ, σου προκαλούσαν έξαψη.

«Ποια στο διάολο είναι αυτή;» ρώτησε, προσπαθώντας να δει ανάμεσα από τους άλλους τροφίμους που συνωστιζόνταν στον φράχτη σαν πιτσιρίκια σε ζωολογικό κήπο.

«Αυτή είναι η δεσποινίς Λέιν», απάντησε ο Ράιλι, γέροντας

πίσω στους αγκώνες του. «Η καθηγήτριά μου στο μάθημα της λογοτεχνίας. Είναι γαμάτη».

Ο Κάρτερ ρουθούνισε. «Τουλάχιστον, αυτό είναι ένα συν». Έσβησε το τσιγάρο του πάνω στο παγκάκι.

«Τι;» ρώτησε ο Ράιλι μπερδεμένος.

Ο Κάρτερ κούνησε το χέρι του προς το σημείο όπου είχε εξαφανιστεί το αυτοκίνητο. «Το μάθημα θα είναι πιο ενδιαφέρον με αυτή καθηγήτρια».

Ο Ράιλι χασκογέλασε. «Θα έρθεις κι εσύ στη λογοτεχνία;»

«Ναι», απάντησε ο Κάρτερ στριφογυρίζοντας τα μάτια. «Ο Τζακ θέλει να αποδείξω στα μεγάλα κεφάλια ότι μπορώ να “βελτιωθώ” εσωτερικά. Να βοηθήσω όσο μπορώ για μια πρόωγη αποφυλάκιση. Δεν ελπίζω όμως σε πολλά».

«Μαλακία μου ακούγεται».

«Συμφωνώ», απάντησε ο Κάρτερ, σηκώνοντας το κεφάλι του προς τον εκτυφλωτικό ήλιο.

Η Κατ άφησε την τσάντα της δίπλα στην πόρτα πριν πατήσει τον τηλεφωνητή και αμέσως άκουσε την αγχωμένη και μαγκωμένη φωνή της μητέρας της.

«Υποθέτω πως είσαι ακόμα σώα και αβλαβής, παρόλο που δεν έχω νέα σου από το Σάββατο. Ελπίζω να μην ξέχασες πως είναι να έρθεις απόψε για φαγητό. Αν δεν έχεις έρθει ως τις επτά, θα στείλω τον Χάρισον να δει αν ζεις. Γεια».

Η Κατ αναστέναξε και πάτησε το κουμπί της ταχείας κλήσης, βάζοντας ανοιχτή ακρόαση. Πήγε στο ενυδρείο με τα τροπικά της ψάρια, έριξε τροφή στο νερό και χαμογέλασε όταν τα είδε να ανεβαίνουν στην επιφάνεια και να τσιμπολογούν τις μικροσκοπικές νιφάδες.

«Κάθριν;» Η αγχώδης φωνή της μητέρας της γέμισε το σαλόνι.

«Ναι, μαμά, εγώ είμαι. Ζω και βασιλεύω και θα είμαι εκεί στις επτά, γι' αυτό ανακάλεσε την ομάδα έρευνας».

Η Κατ δεν είχε καμία όρεξη για φαγητό με τη μαμά της μετά την ημέρα που πέρασε. Είχε ξυπνήσει για ακόμα μία φορά αργά, μετά από μια σχεδόν άγρυπνη νύχτα γεμάτη εφιάλτες. Είχε προσπαθήσει να περάσει άλλη μια βραδιά χωρίς χάπια, πράγμα που είχε μετανιώσει αμέσως μόλις άγγιξε το μαξιλάρι της.

Αυτή τη φορά ήταν ένα καινούργιο όνειρο. Δεν υπήρχαν απρόσωποι άντρες ούτε υγρή άμμος, αλλά ο πατέρας της βρισκόταν ακόμα εκεί. Διαρκώς κάτι της ψιθύριζε, μα όσο κι αν προσπαθούσε, δεν μπορούσε να τον πλησιάσει αρκετά ώστε να ακούσει. Και τότε ήρθε ο κουκουλοφόρος άγνωστος και την τράβηξε από κοντά του.

Ακριβώς όπως είχε κάνει τόσα χρόνια πριν.

Γι' αυτήν παρέμενε ένας άγνωστος –τόσο μέσα όσο κι έξω από τα όνειρά της– αφού προφανώς εξαφανίστηκε δίχως ίχνος από την πόρτα του κτιρίου στην οποία την κρατούσε όσο εκείνη έκλαιγε για τον πατέρα της. Πίστευε πραγματικά ότι η αστυνομία και η μητέρα της την πέρασαν για τρελή όταν τους περιέγραψε τι είχε συμβεί: ότι ένας άγνωστος με κουκούλα την είχε τραβήξει μακριά ώστε να μη δει τον πατέρα της να ξυλοκοπείται μέχρι θανάτου εκείνη την παγωμένη, υγρή νύχτα στο Μπρονξ.

Το μόνο που ήξερε ήταν πως ήταν σίγουρα άντρας και όχι πολύ μεγαλύτερος από εκείνη. Όμως δεν τον βρήκαν ποτέ. Όπως και να 'χει, υπήρχε ακόμα στο υποσυνείδητό της και ακόμα την έσερνε μακριά από τον πατέρα της.

Μιάμιση ώρα αργότερα, κουρασμένη και συγχυσμένη, η Κατ καθόταν στην τραπέζα της μητέρας της, πασχίζοντας να διαλύσει την τρομερή ένταση που πλημμύριζε το δωμάτιο. Ήταν μια χαμένη μάχη. Έτσι ήταν από τότε που η Κατ έκανε αίτηση εργασίας στο Κιλ. Ωστόσο, βάζοντας τα δυνατά της να μην αποθαρρύνεται από την τρομερή απάθεια της μητέρας της, η Κατ μιλούσε με ενθουσιασμό στη μητέρα της και τον εδώ και δέκα χρόνια φίλο της, τον Χάρισον, για το πόσο καλά τα πήγαιναν οι μαθητές της, πόσο σκληρά μελετούσαν και πόσο επικεντρωμένοι ήταν στον σκοπό τους. Η Κατ περιέγραψε πώς ένιωσε όταν ο μαθητής της, ο Σαμ, έγραψε μια τόσο ποιητική πρόζα που της έφερε σχεδόν δάκρυα στα μάτια από περηφάνια. Μίλησε για την αδρεναλίνη που νιώθει ένας καθηγητής όταν οι μαθητές του δείχνουν να κατανοούν ένα θέμα, όμως η μητέρα της δεν έκανε την παραμικρή προσπάθεια να κρύψει την αποδοκιμασία της.

Η μητέρα της, όσο πολύ κι αν την αγαπούσε η Κατ και προσπαθούσε να καταλάβει την άποψή της, ήταν ακόμα υπερβολικά προκατειλημμένη με τους εγκληματίες και είχε τη δική της γνώμη για τον πώς έπρεπε να τους φέρονται. Όσο κι αν είχε προσπαθήσει η Κατ να καταλαγιάσει τους φόβους της, η μητέρα της

τον χαβά της. Και μόνο η σκέψη πως η κόρη της βρισκόταν ανάμεσα τους έκανε την Εύα να ανακατεύεται.

Οι τσακωμοί που είχαν γίνει γι' αυτό το θέμα ήταν επικοί. Η Κατ προσπαθούσε μάταια να την πείσει ότι δεν ήταν οι ίδιοι άντρες που σκότωσαν τον άνθρωπο που και οι δύο λάτρευαν. Μετά τις συνεδρίες με την ψυχολόγο, στις οποίες είχε συζητήσει τους ίδιους ακριβώς φόβους, η Κατ είχε εκπλαγεί με το πόσο εύκολα έβγαιναν αυτά τα λόγια από το στόμα της.

Ωστόσο, παρά τις προσπάθειές της, το δείπνο ήταν, όπως πάντα, γεμάτο ένταση και αμηχανία. Η Κατ έφυγε νωρίς, προβάλλοντας ως δικαιολογία πως έπρεπε να διορθώσει γραπτά των μαθητών της.

Μόλις μπήκε στο διαμέρισμά της, πέταξε τα παπούτσια της και πήγε στον τηλεφωνητή που αναβόσβηγε για να πατήσει το κουμπί. Πήρε ένα μπουκάλι λευκό κρασί από το ψυγείο και το σέβριξε σε ένα από τα μεγάλα ποτήρια. Μετά το δείπνο με τη μητέρα της, το μόνο που λαχταρούσε η Κατ ήταν ένα ποτό.

«Δεσποινίς Λέιν, εδώ Άντονι Ουάρντ. Ήθελα να σας ενημερώσω για έναν καινούργιο τρόφιμο που θα παρακολουθεί το μάθημά σας από αύριο. Είναι... δύσκολος, αλλά είμαι σίγουρος πως θα τα πάτε μια χαρά. Θα σας εξηγήσω τις λεπτομέρειες το πρωί. Καλό σας βράδυ».

Η Κατ κοίταξε τον τηλεφωνητή. Νέος τρόφιμος; Και δύσκολος; «Στην υγεία σας, κύριε Ουάρντ», μουρμούρισε, αργοπίνοντας το κρασί της. Κάθισε οκλαδόν στον καναπέ, κρατώντας σφιχτά το ποτήρι στο χέρι της, ενώ ένα νέο μήνυμα άρχισε να παίζει.

«Γεια χαρά, Λέιν!» Η φωνή της Μπεθ ήταν ενθουσιώδης. «Εγώ είμαι. Λοιπόν. Υπενθύμιση. Κοντεύουν τα γενέθλιά μου, που σημαίνει κρασί και φαγητό και... ανέφερα το κρασί; Ναι. Θα σου στείλω τις λεπτομέρειες. Πάρε με».

Η Κατ γέλασε πάνω από το ποτήρι της.

Με το αμήχανο γεύμα στο σπίτι της μητέρας της ακόμα στο μυαλό της, η Κατ ήταν σίγουρη πως το πάρτι γενεθλίων της Μπεθ ήταν ό,τι χρειαζόταν.

«Καλημέρα σε όλους». Η Κατ χαμογέλασε όσο οι μαθητές έβρισκαν τις θέσεις τους.

«Μέρα, δεσποινίς Λ», απάντησε ο Ράιλι με ένα πελώριο χαμοουρητό. «Και μπορώ να σας πω πόσο όμορφη είστε σήμερα;»

«Μπορείς», απάντησε με ένα παιχνιδιάρικο προειδοποιητικό βλέμμα.

«Δείχνετε όμορφη», απάντησε, χαρίζοντάς της ένα πλατύ χαμόγελο.

«Σ' ευχαριστώ, Ράιλι», είπε, ανίκανη να κρύψει το δικό της χαμόγελο.

Τους μοίρασε τα γραπτά της προηγούμενης μέρας με τίτλο «Τα αγαπημένα μου μέρη» και τους έδωσε μερικά λεπτά να διαβάσουν τα σχόλιά της.

«Τι σημαίνει “όχι ακριβώς αποδεκτό”;» ρώτησε ο Κόρι από το τελευταίο θρανίο.

Η Κατ τον πλησίασε. «Σημαίνει, Κόρι, ότι δε θέλω να μάθω για κάθε σου κατάκτηση ή τη βαθμολογία που βάζεις στα δέκα, καθώς και σχόλια όπως –πήρε το γραπτό για να βρει την πρόταση– «το στόμα της ήταν σαν ηλεκτρική σκούπα».

Σε αυτό, το βροντερό γέλιο του Κόρι αντήχησε σε όλη την αίθουσα και τα σγουρά σαν ελατήρια μαλλιά του αναπήδησαν από το τράνταγμα. Όλοι οι άλλοι έμειναν σιωπηλοί και διόλου εντυπωσιασμένοι. «Ω, ελάτε τώρα», επέμεινε ο Κόρι, ανεμίζοντας το γραπτό του. «Είναι αστείο!»

«Είσαι μαλάκας», μουρμούρισε ο Τζέισον από τη θέση του, εξαφανίζοντας μεμιάς το χαμόγελο από το πρόσωπο του Κόρι.

«Τζέισον», τον προειδοποίησε η Κατ, αναριγώντας από αμηχανία.

Ο Κόρι απάντησε με διάφορα διακοσμητικά επίθετα ενώ ταυτόχρονα κλότσησε την καρέκλα του Τζέισον. Δυνατά. «Γαμημένη μαλάκα».

«Ει», είπε η Κατ, νιώθοντας να χτυπά μέσα της συναγεραμός. «Όχι τώρα, παιδιά. Ας ηρεμήσουμε και ας –»

«Τι στο διάβολο;» ξέσπασε ο Τζέισον, αγνοώντας τη. Σηκώ-

θηκε από τη θέση του και στράφηκε στον Κόρι, κάνοντας την Κατ να δείχνει σαν μικροσκοπικός νάνος δίπλα του. «Θες να το πεις στα μούτρα μου αυτό, ασχημομούρη κόπανε;»

«Έι», είπε πάλι η Κατ δυνατότερα, μπαίνοντας ανάμεσά τους.

Ο Κόρι σηκώθηκε, ψηλός και αδύνατος, με το σοκολατένιο του δέρμα να γυαλίζει στα σκληρά φώτα της τάξης. «Θα σου σπάσω τα μούτρα, μαλάκα. Πες μου μόνο πότε θες.»

«Παιδιά, σας παρακαλώ –»

«Πολύ θα 'θελα να το δω, γαμημένη μπάσταρδε», είπε ο Τζέι-σον, κάνοντάς του μια χειρονομία να πλησιάσει περισσότερο.

Την Κατ την έπιασε πανικός. Σήκωσε την παλάμη της στους δύο άντρες όσο εκτόξευαν απειλές και βρισιές, ενώ από το μέτωπό της έσταζε κρύος ιδρώτας. Αν κάποιος άρχιζε τις μπουνιές, αυτή θα βρισκόταν στο επίκεντρο. Πάγωσε, ο τρόμος παρέλυσε τα άκρα της. Ο αστυνόμος Μόργκαν και ο Ράιλι προσπάθησαν να μπουν ανάμεσά τους και να την προστατέψουν. Άκουγε τη Ρέιτσελ που της έλεγε να απομακρυνθεί.

Όμως δεν μπορούσε.

Ο τρόμος σφυροκοπούσε στο κεφάλι της. Προσπάθησε να παραμείνει ήρεμη, να θυμηθεί τις ασκήσεις αναπνοής που της είχε δείξει η ψυχολόγος της, αλλά η καρδιά της βροντοχτυπούσε στο στήθος της και ο τρόμος την καθήλωνε. Η Κατ έκλεισε τα μάτια σφιχτά στις παλιές μνήμες που απειλούσαν να ξετρουπώσουν από το κλουβί που τις είχε κλεισμένες εδώ και δεκάξι χρόνια. Ήθελαν να τη δουν να τσακίζεται και να διαλύεται.

Παίρνοντας βαθιές ανάσες, η Κατ προσπάθησε να συγκροτηθεί και να ανακτήσει τον έλεγχο. Ήξερε πως δεν μπορούσε να αφήνει τους μαθητές της να συμπεριφέρονται έτσι. Ήταν η τάξη της, η δική της ώρα, η δουλειά της, η υπόσχεσή της.

Άνοιξε τα μάτια, έσφιξε τις γροθιές και γέμισε τα πνευμόνια της. «ΕΪ!»

Άφωνοι, όλοι γύρισαν στη φωνή της Κατ. Ο Ράιλι, που στεκόταν στο πλάι της, πασχίζοντας να την προστατέψει από όποιο κίνδυνο καιροφυλακούσε, ανοιγόκλεισε έκπληκτος τα μάτια. Η

γεμάτη δέος σιωπή κράτησε μόλις τριάντα δευτερόλεπτα πριν ανοίξει η πόρτα και εμφανιστεί ένας εξαγριωμένος Ουάρντ.

«Τι στο διάολο συμβαίνει εδώ;» βρυχήθηκε.

Η ομάδα γύρω από την Κατ άρχισε αργά να σκορπίζει όταν εμφανίστηκαν δύο φύλακες στην πόρτα. Η Κατ πήρε ακόμα μια τρεμάμενη ανάσα και σκούπισε τις ιδρωμένες παλάμες της στο παντελόνι της. Ξερόβηξε και στράφηκε στο αφεντικό της.

«Τίποτα ανησυχητικό, κύριε Ουάρντ. Μια μικρή διαφωνία μόνο. Όπως βλέπετε, όλοι είναι μια χαρά τώρα. Έτσι δεν είναι, Κόρι;» Του έριξε ένα βλέμμα που απαιτούσε υπακοή.

Εκείνος έγνεψε ζωηρά, κοιτάζοντας ακόμα το πίσω μέρος του κεφαλιού του Τζέισον.

«Εμένα δε μου ακούστηκε σαν τίποτα». Ο Ουάρντ σάρωσε τον χώρο, κοιτάζοντας αυστηρά έναν έναν τους τροφίμους μέχρι να βεβαιωθεί ότι ήταν ήρεμοι. «Θα ήθελα να σας φέρω τον καινούργιο σας μαθητή». Στράφηκε προς την πόρτα. «Κάρτερ;»

* * *

Ο Κάρτερ στεκόταν στον διάδρομο με τον αστυνόμο Ουέστ, χαμογελώντας και ακούγοντας τον Ουάρντ να προσπαθεί να επιβάλει την εξουσία που νόμιζε πως είχε. Ξεκόλλησε από τον τοίχο στον οποίο ακουμπούσε και βάδισε αργά στην τάξη, σέρνοντας το κάθε του βήμα.

Τον πρώτο που παρατήρησε ήταν τον Ράιλι στην απέναντι πλευρά της αίθουσας, τον οποίο χαιρέτησε με ένα νεύμα και ένα πονηρό χαμόγελο. Μετά κοίταξε με απάθεια τους υπόλοιπους στην τάξη, προσπαθώντας να εκτιμήσει πού στεκόταν στην ιεραρχία. Ήταν σχεδόν πάντα στην κορυφή, αλλά ήθελε να βεβαιώνεται γι' αυτό.

Στη συγκεκριμένη περίπτωση, κυριαρχούσε ο Ράιλι. Μόλις και μετά βίας.

Χαμογέλασε υπεροπτικά όταν είδε τα υπόλοιπα πρόσωπα. Ο Τζέισον μπορεί να ήταν ψωροπερήφανος, αλλά ήξερε τη θέση του

και ο Σαμ ήταν ήσυχος σαν ποντίκι. Κανένα πρόβλημα εκεί. Ο Κόρι Ριντ, ωστόσο, ήταν μεπelas. Ο Κάρτερ τον κοίταξε και χαμογέλασε καθώς καθόταν στη θέση του. Ένα ενοχλητικό γυναικείο βήξιμο διέκοψε το βλέμμα που τυραννούσε τον μικρό μπάσταρδο.

Γύρισε προς την πηγή του ήχου, αντικρίζοντας την απολαυστική δεσποινίδα Λέιν, με τα χέρια σταυρωμένα στο πλούσιο στήθος της, να τον κοιτάζει με τρόπο που τον έκανε να του σηκώνεται η τρίχα. Αυτή, όπως και οποιοσδήποτε άλλος δε φορούσε στολή τροφίμου, νόμιζε ότι ήταν καλύτερη από εκείνον. Δε χρειαζόταν να είναι μάντης για να το καταλάβει. Μπορεί να το έκρυβε καλά πίσω από τη σέξι μπλούζα και τα τακούνια της, αλλά ήταν κι αυτή ακριβώς όπως οι άλλοι. Όλοι τους ίδιοι ήταν.

Μετέφερε με απάθεια το βάρος του στο δεξι πόδι και την κοίταξε κατάματα.

«Κάρτερ, αυτή είναι η δεσποινίς Λέιν. Δεσποινίς Λέιν, από εδώ ο Ουές Κάρτερ», εξήγησε ο Ουάρντ.

«Σκέτο Κάρτερ», έφτυσε, μην παίρνοντας τα μάτια του από τη νέα του καθηγήτρια. Ο Ουάρντ έπρεπε να είχε μάθει να μη χρησιμοποιεί πλέον το μικρό του όνομα.

«Χαίρομαι πολύ που σε γνωρίζω, Κάρτερ», είπε η δεσποινίδα Λέιν.

Εκείνος στριφογύρισε τα μάτια. «Ναι, ό,τι πείτε».

«Μπορείς να καθίσεις». Του έδειξε ένα θρανίο και μια καρέκλα πίσω του.

Ο Κάρτερ την αγνόησε και συνέχισε να παρατηρεί το περιβάλλον γύρω του.

«Κάθισε, Κάρτερ», διέταξε.

Εκείνος γύρισε και την κοίταξε απότομα. Η Κατ είχε τα χέρια σφιγμένα, σαν να τον προκαλούσε να την αφηφήσει. Είχε αρχίσει το παιχνίδι. Τα μάτια του ταξίδεψαν ναυαγικά στο κορμί της. Καυτή. Γεμάτη σε όλα τα σωστά σημεία, με έναν κώλο που θα έδειχνε υπέροχος με τα χέρια του πάνω του. Χαμογέλασε πονηρά στη συγκεκριμένη εικόνα.

Ο Κάρτερ ήταν ψηλός, τουλάχιστον ένα κι ενενήντα, και με

φαρδύ στέρνο. Της έριχνε χαλαρά δύο κεφάλια και ήταν τουλάχιστον τριάντα πέντε κιλά πιο εύσωμος από εκείνη, ωστόσο η μικροκαμωμένη κοκκινομάλλα στεκόταν στο ύψος της, ανταποδίδοντάς του το αυστηρό του βλέμμα. Αν η αυθάδικη συμπεριφορά της δεν τον εξόργιζε τόσο πολύ, θα στεκόταν να σκεφτεί πόσο τον ερέθιζε.

Γαμώτο.

«Εδώ, Κάρτερ». Η φωνή που διέλυσε την ηλεκτρισμένη ατμόσφαιρα ήταν της Ρέιτσελ. Του έδειξε τη θέση κοντά του.

Ο Κάρτερ, όσο απρόθυμος κι αν ήταν να τραβήξει το βλέμμα του από την καθηγήτριά του, πήρε μια βαθιά ανάσα και πήγε προς το θρανίο. Ο αέρας βγήκε τρεμάμενος από τα πνευμόνια του όταν τα μπλε του μάτια άφησαν τα πράσινα της δεσποινίδας Λέιν, που έκαιγαν σαν φωτιά.

«Λοιπόν», μουρμούρισε ο Ουάρντ, «για τυχόν προβλήματα... ξέρετε πού θα με βρείτε».

Χαμογέλασε σφιγμένα και, αφού έβγαλαν τις χειροπέδες από τον Κάρτερ, έφυγε από την αίθουσα μαζί με τους δύο φύλακες.

* * *

Η Κατ ήταν ανίκανη να πάρει τα μάτια της από τον νεοφερμένο της τάξης. Ήταν χάρισμα οφθαλμών με το σχεδόν ξυρισμένο του κεφάλι, τις φαρδιές του πλάτες, τη δύο ημερών αξυρισιά και τα μακριά πόδια που ξεπρόβαλλαν κάτω από το θρανίο, αλλά η συμπεριφορά του ήταν άξεστη. Γύρω του υπήρχε μια επικίνδυνη αύρα που φώναζε *Απαγορεύεται η είσοδος*. Παρατήρησε μια γλώσσα από μαύρο μελάني που ξεπρόβαλλε από τη λαιμόκοψη της στολής του και σκαρφάλωνε στον λαιμό του.

Πολύ σκληρός τύπος.

Είχε δει τον τρόπο που είχε τσεκάρει τους υπόλοιπους στην τάξη –με έπαρση και αλαζονεία– και δεν της άρεσε. Ήταν προφανώς ένας εγωιστής κόπανος που θεωρούσε τον εαυτό του ανώτερο από τους άλλους στην τάξη, και από εκείνη, πράγμα που την

εκνεύριζε τρελά. Παρά την ικανότητά του να κρατά τους πάντες σε απόσταση με το συνοφρωμένο του ύφος και την εχθρικότητά του, αυτή ήταν ακόμα η τάξη της. Όχι η δική του.

Η επιθετικότητα της Κατ ήταν απρόσμενη και εντελώς αντίθετη του χαρακτήρα της, αλλά η αδρεναλίνη ακόμα κυλούσε στις φλέβες της μετά τον παραλίγο καβγά, και το μόνο που της έλειπε ήταν ένας υπερόπτης κόπανος σαν τον Κάρτερ.

Η Κατ χρειάστηκε μια στιγμή να ανασυγκροτηθεί και ξεκίνησε το μάθημα, εξηγώντας τα πάντα εν συντομία και με σαφήνεια, και μέσα σε πέντε λεπτά όλα είχαν ξαναβρεί τον ρυθμό τους. Ο διαπληκτισμός φάνηκε να ξεχνιέται, ή, γνωρίζοντας τον Τζέισον, να αναβάλλεται για άλλη στιγμή.

Βημάτισε προς το θρανίο του Κάρτερ και άφησε μπροστά του ένα μπλοκ Α4. Εκείνος δεν της έκανε τη χάρη να γράψει το όνομά του στην ετικέτα όταν του το ζήτησε.

«Κάρτερ», είπε ξανά ενοχλημένη. «Μπορείς, σε παρακαλώ, να γράψεις το όνομά σου στην ετικέτα;» Παρατήρησε το ανεπαίσθητο χαμόγελο στα χείλη του. «Βλέπεις κάτι αστείο;»

Τα μάτια του συλωθήκαν στα δικά της, μπλε σαν πετράδια, πυρετώδη και οργισμένα, αλλά δεν είπε λέξη.

Εκείνη έβγαλε ένα σιλό από την τσέπη της. «Μήπως χρειάζεσαι αυτό;»

Θα ορκιζόταν ότι τα μάτια του μαλάκωσαν, αλλά η αλλαγή ήταν τόσο αμυδρή και φευγαλέα, που απόδιωξε τη σκέψη. Εκείνος σήκωσε το χέρι και πήρε το σιλό, αγγίζοντας με το δάχτυλό του την παλάμη της. Η επαφή την έκαψε σαν φλόγα. Το ρεύμα που δημιουργήθηκε τη χτύπησε μέχρι το στομάχι.

Μαγεμένη, η Κατ παρακολούθησε τον Κάρτερ να γράφει το όνομά του στην κορυφή του μπλοκ και μετά να πετά κάτω το σιλό και να αναστενάζει σαρκαστικά. Έγειρε πίσω στη θέση του, σαν να του ανήκει ο κόσμος όλος. Η Κατ ήταν σίγουρη πως σκεφτόταν ακριβώς αυτό.

«Ξέρω πως είσαι πίσω, μιας και μας ήρθες μόλις σήμερα, αλλά είμαι σίγουρη πως θα μας προλάβεις».

Το πρόσωπό του δεν έδειχνε κανένα συναίσθημα ή σκέψη, οπότε εκείνη συνέχισε απτόητη, εξηγώντας την εργασία συσχέτισμού λέξεων που είχαν κάνει την προηγούμενη μέρα για να προετοιμαστούν για την έκθεση που θα έγραφαν. «Οπότε μπορείτε να ξεκινήσεις με αυτή», είπε. «Γράψε μια λέξη που σημαίνει κάτι για σένα και μετά όλες τις λέξεις που σχετίζονται με αυτή».

Τίποτα και πάλι.

Δάγκωσε τη γλώσσα της κι έβαλε τα χέρια στους γοφούς της. «Μόλις το κάνεις αυτό, μπορείς να εξηγήσεις γιατί αυτή η λέξη είναι σημαντική για σένα».

Χαμογέλασε ειρωνικά.

«Συγγνώμη», είπε. «Υπάρχει κάποιο πρόβλημα;»

Εκείνος την κοίταξε με ύφος έντονο και τρομακτικό. «Για ηλίθιο με περνάς;»

Ανοιγόκλεισε τα μάτια. «Όχι. Γιατί;»

Ρουθούνισε. «Δε νομίζεις πως αυτό είναι για αρχάριους, δεσποινίς Λέιν;»

Η Κατ έσφιξε το σαγόκι. Όσο έξυπνος κι αν νόμιζε ο Κάρτερ πως ήταν, η συμπεριφορά του την έκανε να θέλει να του σβήσει το υπεροπτικό χαμόγελο από το όμορφο πρόσωπό του. Και τι όμορφο πρόσωπο. Οι βλεφαρίδες που πλαισίωναν τα μπλε του μάτια ήταν απίστευτα μακριές και σκέπαζαν τα έντονα, ωστόσο αρρενωπά, ζυγωματικά του. Το στόμα του ήταν σαρκώδες σε όλα τα σωστά σημεία και σούφρωνε όταν χαμογελούσε ειρωνικά. Η μύτη του έμοιαζε να έχει σπάσει κάμποσες φορές και είχε ένα μικρό καρούμπαλο στη ράχη της.

«Πριν περάσουμε στα βαθιά νερά της λογοτεχνίας, θα ξεκινήσουμε από αυτές τις εργασίες», εξήγησε η Κατ σφιγμένα. «Όλοι οι δρόμοι για κάθε απάντηση ξεκινούν από τα βασικά».

«Ωραία», απάντησε, σμίγοντας συγκαταβατικά τα φρύδια. «Διάβασες το μηνυμάκι στο μπισοτάκι της τύχης;»

Η Κατ έβαλε τις παλάμες στο θρανίο μπροστά του, εισβάλλοντας στον προσωπικό του χώρο και μύρισε καπνό και αισθάνθηκε τη ζέστη. «Όχι, δεν το διάβασα», είπε αυστηρά. «Γι' αυτό

κάνε ό,τι λέω. Διαφορετικά, ορίστε η πόρτα. Και πρόσεχε μη σε κοπανήσει καθώς θα βγαίνεις».

Όλοι κράτησαν σιωπηλοί την ανάσα τους. Ο Κάρτερ κοίταξε κατάματα την Κατ για μερικά κλάσματα του δευτερολέπτου και μετά ίσιωσε την πλάτη κι έγειρε μπροστά πιο κοντά της. Για μια στιγμή ταράχτηκε από την καυτή του ανάσα που της ψιθύρισε στο μάγουλο.

«Πρόσεχε πώς μιλάς», της είπε σφιγμένα.

Ο φύλακας πλησίασε λίγο. Η Κατ ξεροκατάπιε.

«Όχι, Κάρτερ. Αυτή είναι δική μου τάξη, όχι δική σου. Οπότε ή κάνεις αυτό που λέω ή φεύγεις. Δική σου η απόφαση».

Έκανε μεταβολή στα τακούνια της και πήγε προς τον Ράιλι, του οποίου τα διάπλατα μάτια και στόμα έδειχναν ότι είχε σοκαριστεί το ίδιο με κείνη που είχε δοκιμάσει την υπομονή του πιο βίαιου άντρα στο δωμάτιο. Η Κατ δεν μπορούσε να το εξηγήσει. Ήξερε ότι η συμπεριφορά της ήταν επικίνδυνη και ίσως λίγο αντιεπαγγελματική, αλλά δεν μπορούσε να ανέχεται τέτοια συμπεριφορά από τους μαθητές της. Δεν είχε ιδέα από πού προερχόταν η γενναιότητα – ή η ηλιθιότητά της. Ίσως ήταν μια βαθιά ριζωμένη ανάγκη να επιβεβαιωθεί μετά τα χθεσινοβραδινά αποθαρρυντικά λόγια της μητέρας της. Ίσως ήταν ο φόβος του καβγά ανάμεσα στον Κόρι και τον Τζέισον που ακόμα τη μούδιαζε ολόκληρη.

Κάτι στον Κόρι την έκανε να είναι επιφυλακτική. Αν δεν ήταν τόσο θυμωμένη, μπορεί και να απολάμβανε την ενέργεια που κυλούσε ξαφνικά στις φλέβες της.

Κατάφερε να αγνοήσει τον Κάρτερ για τα επόμενα πενήντα λεπτά και του έριχνε μόνο φευγαλέες ματιές και διαπίστωνε ότι καθόταν σιωπηλός με ένα ατάρεσκο ύφος. Είδε ότι ούτε καν έμπαινε στον κόπο να κάνει αυτά που τους έλεγε.

Μαλάκα.

Μόλις ολοκλήρωσε το μάθημα ήρθαν οι αστυνομικοί να πάρουν τους μαθητές της.

«Τα λέμε, δεσποινίς Λ», είπε ο Ράιλι, ακολουθώντας τον Τζέισον και τη Ρέιτσελ στην πόρτα.

Ο Κάρτερ όρμησε και προσπέρασε με αναίδεια τους άλλους και εκείνη.

Με το που έκλεισε η πόρτα, η Κατ μάζεψε τα μπλοκ και τα σιλό των μαθητών της. Κοίταξε απρόθυμα το τελευταίο μπλοκ που βρισκόταν στο θρανίο του Κάρτερ. Έμεινε να το κοιτά, δαγκώνοντας μπερδεμένη το κάτω χεΐλος της.

Τι ήταν αυτό που την τσίτωνε τόσο πολύ στον Κάρτερ;

Πλησίασε το μπλοκ σαν στρατιώτης κοντά σε ωρολογιακή βόμβα και το αναποδογύρισε, ανοίγοντας την πρώτη σελίδα. Τα μάτια της άνοιξαν διάπλατα και η ανάσα της σκάλωσε όταν διάβασε τη λέξη που σήμαινε πολλά για τον άντρα που της είχε προκαλέσει τόσα συναισθήματα.

ΧΡΕΟΣ

Για δώδεκα ώρες, ο Κάρτερ το μόνο που σκεφτόταν ήταν πώς θα μπορούσε να κάνει κόλαση τη ζωή της νέας του καθηγήτριας. Ακόμα δεν μπορούσε να ξεπεράσει την έκπληξή του για τον τρόπο που είχε τολμήσει να του μιλήσει.

Κανείς δε μιλούσε έτσι στον Κάρτερ.

Όχι. Κανείς.

Γαμώτο. Ποτέ.

Για πολλές ώρες μετά τη συνάντησή τους, δεν είχε καταφέρει να αποδιώξει την οργή που του είχε προκαλέσει, την απόλυτη οργή που του μίλησε με τέτοιο τρόπο και πάνω απ' όλα τον τρελό πόθο που είχε συνταράξει ολόκληρο το κορμί του.

Όταν του μίλησε, ήταν σαν να τον χτύπησε ηλεκτρικό ρεύμα. Ανάθεμα στην ανάσα της και στον δηλητηριώδη τόνο της φωνής της, που έκανε σημεία του κορμιού του να συσπώνται και να πάλλονται – σημεία που είχαν πέσει σε χειμερία νάρκη για πολύ καιρό, σημεία που τον έκαναν να θέλει να της κάνει ακατονόμαστα πράγματα πάνω στο θρανίο του μέχρι να της μάθει πώς να του συμπεριφέρεται. Κατηγορούσε τον εαυτό του που ένιωθε έτσι για μια γυναίκα που είχε γνωρίσει πόλις για πενήντα πέντε λεπτά.

Ναι, ήταν καυτή. Οποιοδήποτε θερμοαίμο αρσενικό το έβλεπε αυτό, με τα κόκκινα αλά Ντέινα Σκάλι μαλλιά της, τα σαρκώδη ροδαλά χείλη της, τον ζουμερό κώλο της και το θανατηφόρο μπούστο της. Χριστέ μου, ο φλογερός της χαρακτήρας ήταν απίστευτα σέξι. Ο πόθος και η πείνα που ένιωσε ξαφνικά ήταν

τόσο αναπάντεχος που τον έπιασε εξ απήνης, και σε ένα μέρος σαν το Κιλ, αυτό ήταν άκρως επικίνδυνο.

Η δεσποινίς Λέιν ήταν μια ασήμαντη που έπρεπε να μάθει γρήγορα ότι αυτός δεν ανεχόταν από κανέναν να του μιλά έτσι... ατρόμητα.

Έτριψε τη ράχη της μύτης του και θυμήθηκε το ύφος της την ώρα που του μίλησε αυστηρά. Δεν υπήρχε κανένα ίχνος που να δείχνει ότι τη φόβιζε η παρουσία του. Φλεγόταν με μια ενέργεια τόσο έντονη που μπορούσε να τη γευτεί στην ατμόσφαιρα ανάμεσά τους. Τον είχε φτάσει στο σημείο να γράψει ακόμα και τη λέξη με την οποία ζούσε καθημερινά.

Όχι πως θα καταλάβαινε, πόσο μάλλον να την έχει βιώσει στην όμορφη, τέλεια ζουούλα της.

Το άλλο που τον είχε ενοχλήσει ήταν το γεγονός ότι οι άλλοι στην τάξη έμοιαζαν να τη συμπαθούν – ακόμα και ο Ράιλι, ο οποίος είχε γελάσει όταν ο Κάρτερ έβγαζε καπνούς από τον θυμό του την ώρα που έκαναν τσιγάρο πριν από το μεσημεριανό. Ο Κάρτερ παραδεχόταν ότι βρέθηκε απροετοίμαστος μπροστά στον προστατευτικό τόνο με τον οποίο είχε μιλήσει ο Ράιλι και την προειδοποιητική χροιά στα μάτια του.

«Περιμένεις να σεβαστώ μια γκόμενα που πιθανόν μεγάλωσε με χρυσά κουτάλια και δε χρειάστηκε ποτέ να πασχίσει για τίποτα;»

«Δε θα έβλαπτε», είχε απαντήσει ανέκφραστα ο Ράιλι, σηκώνοντας τους ώμους.

Ο Κάρτερ γέλασε ειρωνικά και κούνησε το κεφάλι. Με τίποτα.

«Λοιπόν», είπε ο Ράιλι. «Γκομενάρα δεν είναι;»

Ο Κάρτερ δεν μπόρεσε να συγκρατήσει τα γέλια του. «Ω ναι!».

Ο Ράιλι τον χτύπησε τόσο δυνατά στην πλάτη που μόρφασε. «Πάρε να 'χεις μία, φιλαράκο», του είπε, κλείνοντας το μάτι.

* * *

Το επόμενο πρωί, μετά από μπόλικα φλιτζάνια καφέ, η Κατ άρχισε να ετοιμάζεται για την τάξη. Μετά από έναν σχετικά καλό ύπνο, είχε αρχίσει να βλέπει την κατάσταση πιο αντικειμενικά. Είχε καταλήξει στο συμπέρασμα ότι ο Κάρτερ βρισκόταν σε ένα άκρως τεταμένο και συναισθηματικό περιβάλλον και η απαίτησή της να κάνει αυτό που του έλεγε δε θα τον έκανε λιγότερο συνεργάσιμο. Θα ήταν εξαιρετικά δύσκολο, αλλά αποφάσισε ότι τουλάχιστον θα προσπαθούσε. Κοίταξε το άδειο θρανίο του και έφερε στον νου της τη χαλαρή στάση του και το διεισδυτικό του βλέμμα. Χριστέ μου. Αυτό θα ήταν πιο δύσκολο από ό,τι φανταζόταν.

Δεν είχε εκπλαγεί με όσα είχε διαβάσει στον φάκελό του. Ο Κάρτερ ήταν η προσωποποίηση του επαναστάτη εγκληματία. Καταδικασμένος για τριάντα έξι μήνες για κατοχή κοκαΐνης, ο Κάρτερ, από την ηλικία των δεκαπέντε ετών, βρισκόταν τους μισούς μήνες τον χρόνο σε αναμορφωτήρια και κρατητήρια.

Είχε παρατήσει το σχολείο στα δεκαεπτά του με βαθμούς λίγο άνω του μετρίου. Είχε διαπρέψει στα αθλήματα και τα αγγλικά και ανέφερε τους Σάλιντζερ, Στάινμπεκ και Σέλμιπ Τζούνιορ ως τους αγαπημένους του συγγραφείς. Φαινόταν καθαρά ότι ήταν έξυπνος, γεγονός που επιβεβαιωνόταν από τα σχόλια που έκανε για το μάθημά της και για το πόσο «αρχάρια» θεωρούσε τη δουλειά της. Η Κατ ανατρίχιαζε στη θύμηση.

Ήξερε πως μπορούσε να τον διώξει από την τάξη της για να του δείξει ποιος έκανε κουμάντο. Όμως τότε θα του χάριζε μια νίκη. Η Κατ Λειν δεν ήταν φτιαγμένη να τα παρατά ή να το βάζει στα πόδια, ούτε να κλείνει τα μάτια σε ένα πρόβλημα. Ποτέ ξανά δε θα την ανάγκαζαν να το βάλει στα πόδια. Δε θα τον άφηνε να τη νικήσει και την εξόργιζε το γεγονός ότι είχε προσπαθήσει να το κάνει.

Χάρη στη λαχτάρα της να βγάλει το πρωινό όσο το δυνατόν πιο ανθρώπινα, βημάτιζε στην αίθουσα όταν μπήκαν οι τρόφιμοι, με πρώτο τον Τζέισον, που της χάρισε ένα πλατύ χαμόγελο. Ο Ράιλι τον ακολούθησε κάνοντας μια μικρή υπόκλιση.

Εκείνη του χαμογέλασε και αμέσως μετά η ανάσα της σκάλωσε. Η καρδιά της έχασε έναν χτύπο μόλις μπήκε στην αίθουσα ο Κάρτερ, αγνοώντας τη και σπρώχνοντας τον Κόρι για να καθίσει στη θέση του.

Η παράλογη έξαψη και κάψα που την πλημμύρισε ξαφνικά φούσκωσε στιγμιαία όταν τα μάτια τους κλείδωσαν για ένα κλάσμα του δευτερολέπτου.

Η Κατ ξερόβηξε και πήγε στην έδρα. «Χαίρομαι που σας βλέπω όλους εδώ. Σήμερα θα ξεκινήσουμε ποίηση που θα διαρκέσει όλη την υπόλοιπη εβδομάδα μέχρι να ξεκινήσουμε το έργο του Σαίξπηρ».

Η Κατ έγειρε την πλάτη της στην καρέκλα νιώθοντας το κορμί της μουνδιασμένο. Είδε την αντίδραση του Κάρτερ στο ποίημα που τους μοίρασε και κατάφερε να παραμείνει σιωπηλή δαγκώνοντας το χείλος της τόσο δυνατά που κόντεψε να ματώσει. Επικεντρώθηκε στην παράδοση και αντιστάθηκε στον πειρασμό να του βγάλει τη γλώσσα ή να κάνει κάποια άλλη ανάρμωση χειρονομία.

Ωριμότητα μηδέν – σωστά;

Πήρε μια βαθιά ανάσα. «Θα ήθελα να ξεκινήσω ρωτώντας σας τι γνωρίζετε για την ποίηση».

Σιγή στην αίθουσα. Ο Ράιλι κοίταξε ως συνήθως το ταβάνι, λες κι εκεί ήταν γραμμένη η απάντηση, ενώ ο Τζάκσον και ο Κόρι κοιτούσαν εκείνη λες και της είχαν φυτρώσει τρία κεφάλια. Ο Σαμ είχε τα μάτια στυλωμένα στο θρανίο μπροστά του, ευτυχισμένος που είχε την ησυχία του μετά το φιάσκο του χθεσινού μαθήματος. Μισούσε τους διαπληκτισμούς.

Ο Τζέισον σήκωσε αργά το χέρι, κοιτάζοντας διστακτικά την Κατ. «Κάνουν ομοιοκαταληξία;»

«Φυσικά και κάνουν», του απάντησε χαμογελώντας. «Όπως το ποίημα που θα μελετήσουμε, αλλά αυτό δεν ισχύει πάντα».

«Μιλάνε διαρκώς για γλυκανάλατα πράγματα όπως η αγάπη», γκρίνιαξε ο Ράιλι από τη θέση του.

«Αυτό ισχύει σε κάποιες περιπτώσεις, Ράιλι, αλλά όχι στη

συγκεκριμένη», του απάντησε η Κατ κουνώντας το κεφάλι της. «Θα σου έκανα ποτέ τέτοιο πράγμα;» Ο Ράιλι χασκογέλασε.

Ο αδιαμφισβήτητος ήχος του Κάρτερ που μουρμούρισε κάτι πίσω από το χέρι του έκανε την Κατ να στραφεί προς εκείνον. «Συγγνώμη, Κάρτερ, δεν άκουσα τι είπες».

Κατέβασε τα χέρια στο θρανίο και της έριξε ένα κοφτερό βλέμμα.

«Έχουμε έναν πολύ απλό κανόνα σε αυτή την τάξη», πρόσθεσε η Κατ όταν η σιωπή συνεχίστηκε. «Όποιος έχει κάτι να πει το λέει. Εντάξει;» Το χαμόγελο που του έριξε έσταζε μέλι.

«Αλλιώς τι;»

Η Κατ έγειρε το κεφάλι στο πλάι και τον κοίταξε εξεταστικά. Ήταν σίγουρα πολύ όμορφος και κάτω από την επιφάνεια έκρυβε μια οργή που σιγόβραζε.

«Αλλιώς μπορείς να φύγεις. Τόσο απλά». Η Κατ τον πλησίασε και του μίλησε ήρεμα. «Σου το είπα και πριν. Αυτή είναι η τάξη μου. Οι κανόνες μου. Κάνεις αυτό που σου λένε». Η Κατ χαμογέλασε λοξά. «Δεν είναι πολύ δύσκολο για σένα, έτσι;»

«Δύσκολο», μουρμούρισε ο Κόρι μέσα από το χέρι του.

Πριν προλάβει η Κατ να πει οτιδήποτε, ο Κάρτερ κοπάνησε το θρανίο τόσο δυνατά που ράγισε κι έσπρωξε την καρέκλα του με τέτοια ορμή που κοπανήθηκε στο πίσω θρανίο. Σιγή απλώθηκε στην αίθουσα.

«Βρίσκεις κάτι αστείο;» γρύλισε στον Κόρι πριν ρίξει μια δολοφονική ματιά στον αστυνόμο Ουέστ, που άφησε το πόστο του στην πόρτα κι έκανε να τον πλησιάσει. «Θες να μου πεις κι εμένα;» συνέχισε ο Κάρτερ, πλησιάζοντας ένα βήμα περισσότερο στη λεία του. «Δε μου αρέσει να με αφήνουν έξω από πλάκες».

Η Κατ είχε κοκαλώσει.

Κινήθηκε αργά. «Κάρτερ, ηρέμησε».

Ο Κάρτερ την αγνόησε κι έσκυψε πάνω από τον ζαρωμένο Κόρι. «Με κοροϊδεύεις;»

«Έλα τώρα, Κάρτερ», μουρμούρισε ο αστυνόμος Ουέστ ριχνοντας μια ανησυχητική ματιά προς την Κατ.

«Κάρτερ, κάθισε κάτω», είπε η Κατ αυστηρά, καταφέροντας να κρύψει τον πανικό στη φωνή της. «Δεν υπάρχει λόγος γι' αυτό. Ηρέμησε».

Με μια αστραπιαία κίνηση, ο Κάρτερ έβαλε τα χέρια κάτω από το θρανίο του Κόρι και το εκσφενδόνισε με δύναμη στον τοίχο. Ο ήχος του ξύλου πάνω στο πλαστικοποιημένο τούβλο αντήχησε εκκωφαντικός στον χώρο.

Όλοι τινάχτηκαν όρθιοι, ενώ ο αστυνόμος Ουέστ άρπαξε το γκλομπ του και όρμησε στον Κάρτερ πριν προλάβει να πλησιάσει τον Κόρι που είχε παραλύσει στη θέση του. Η Κατ έμεινε πίσω από τον Ράιλι που σηκώθηκε να την προστατέψει ενώ τρεις ακόμα φύλακες ορμούσαν στον Κάρτερ.

Η Κατ παρακολουθούσε τη σκηνή σοκαρισμένη πίσω από τους γιγάντιους δικέφαλους του Ράιλι καθώς ο αστυνόμος Ουέστ κολλούσε τον Κάρτερ στον τοίχο. Οι αστυνόμοι –που έσπευσαν μετά τον συναγεραμό που σήμανε η Ρίτσελ– βρέθηκαν πάνω του στο λεπτό. Η Κατ μόρφασε όταν άκουσε τα βογκητά και τις βρισιές του Κάρτερ καθώς τον ακινητοποιούσαν και του έβαζαν χειροπέδες.

«Ο καρπός μου, γαμώτο!» φώναξε στα μούτρα ενός αστυνόμου πριν τον κολλήσουν ξανά με τη μούρη στον τοίχο. Ο αστυνόμος του έστριψε περισσότερο τον καρπό χαμογελώντας σαδιστικά και κάνοντας τον Κάρτερ να ουρλιάξει από πόνο.

«Ει! φώναξε η Κατ, ορμώντας κάτω από το μπράτσο του Ράιλι και προσπερνώντας τον Κόρι που γελούσε. Έτρεξε προς το κουβάρι των θυμωμένων αντρών.

Ο Κάρτερ, που βρισκόταν με το αριστερό μάγουλο κολλημένο στον τοίχο, την κοίταξε οργισμένος. Εκείνη κοίταξε θυμωμένη τον φύλακα που είχε επιχειρήσει να του σπάσει τον καρπό.

«Το είδα αυτό», είπε θυμωμένη, δείχνοντας τις χειροπέδες του Κάρτερ. «Δε χρειάζεται να τον πονάς. Δεν είναι απαραίτητο».

«Ω, δεσποινίς Λέιν, είναι απαραίτητο», απάντησε ο αστυνόμος με φωνή σκληρή. «Πρέπει, βλέπετε, να τους κρατάμε τα λουριά». Σήκωσε όρθιο τον Κάρτερ.

Η Κατ είδε αμέσως το αίμα που έσταζε από το αριστερό του ρουθούνι στο χεῖλος του. «Αιμορραγεί!»

«Μια χαρά είναι», γρύλισε ο φύλακας. Έσπρωξε τον Κάρτερ αλλά τον σταμάτησε το σταθερό χέρι της Κατ στο στέρνο του.

«Περίμενε!» Κοντοστάθηκε για μια στιγμή και μετά πήγε στην τσάντα της να φέρει χαρτομάντιλα. Έβγαλε ένα και πήγε ξανά στον Κάρτερ, του οποίου το πρόσωπο πρόδιδε ένα εκατομμύριο πράγματα.

Έκανε να διαμαρτυρηθεί όταν το χέρι της πλησίασε το πρόσωπό του. «Δε χρειάζεται να με →»

«Σκάσε και άσε με να σε βοηθήσω», είπε με τέτοια σταθερότητα και επιμονή που ο Κάρτερ το βούλωσε. Με μια βαθιά ανάσα την άφησε να του σκουπίσει το αίμα.

Τα μάτια του πάνω στο πρόσωπο της Κατ της προκάλεσαν μια ζεστασιά. Βάζοντας τα δυνατά της να αγνοήσει το γεγονός ότι η καρδιά της ήταν έτοιμη να σπάσει, η Κατ προσπάθησε να συγκεντρωθεί, έχοντας τα μάτια της στυλωμένα στο χαρτομάντιλο, ωστόσο ένιωθε κάθε του κίνηση. Σε κάθε του ανάσα και πνοή στο χέρι της, εκείνη ξεροκατάπινε, και σε κάθε σύσπαση των χειλιών του, τα πνευμόνια της σφίγγονταν.

Τον σκούπισε απαλά μα σταθερά, μέχρι που το πρόσωπό του έπαψε να προδίδει τη βία που είχαν χρησιμοποιήσει πάνω του οι φύλακες. Δεν άξιζε τέτοια μεταχείριση. Τον κοίταξε εξεταστικά και παρατήρησε ένα σημάδι που εμφανίστηκε στο μάγουλό του.

Η λαχτάρα της να αγγίξει τη μελανιά τη συντάρραξε σύγκορμη. Ξερόβηξε και χαμήλωσε το βλέμμα της από το δικό του. Φάνηκε να μην ελέγχει το χέρι της ή τις προθέσεις του καθώς αυτό κινήθηκε προς το δέρμα κάτω από το μάτι του, όπου το κόκαλο αποκαλυπτόταν σε όλο του το μεγαλείο. Λαχταρούσε να ανακουφίσει την πληγή με τα δάχτυλά της και να καταλαγιάσει τον πόνο που τον έκαιγε, μα δεν μπορούσε.

«Έτοιμος», μουρμούρισε, σκουπίζοντας μια κηλίδα αίμα από το δάχτυλό της.

Ο Κάρτερ συνοφρυώθηκε. Άνοιξε το στόμα του να μιλήσει, μα λέξεις δε βγήκαν. Αντίθετα, κατσούφιασε πριν οι τρεις φύλακες την προσπεράσουν και τον βγάλουν έξω από την τάξη.

Η Κατ αναστέναξε και πέταξε το ματωμένο χαρτομάντιλο στα σκουπίδια.

Για να βάλει τέλος στους εφιάλτες που τη βασανίζουν από τη δολοφονία του πατέρα της πριν από δεκάξι χρόνια, η Κατ Λέιν αποφασίζει να αντιμετωπίσει τους φόβους της και να διδάξει σε μια φυλακή της Νέας Υόρκης. Εκεί συναντά τον αλαζόνα Ουέσλι Κάρτερ, γοητευτικό και επικίνδυνο, οξυδερκή και μυστηριώδη.

Στο πλαίσιο της σχέσης δασκάλας-μαθητή, η Κατ και ο Κάρτερ αναγκάζονται να αφήσουν κατά μέρος την εκθρόνηση που τρέφουν ο ένας για τον άλλον. Καθώς τα τείχη που έχει ορθώσει ο Κάρτερ αρχίζουν να γκρεμίζονται, η Κατ συνειδητοποιεί ότι ο άντρας αυτός κρύβει πολύ περισσότερα πίσω από τον θυμό του. Και η κατάσταση γίνεται πιο περίπλοκη μπροστά στην αδιαμφισβήτητη έλξη που τους ενώνει.

Όταν ο Κάρτερ αποφυλακίζεται και η Κατ συνεχίζει να του κάνει μαθήματα, τα εμπόδια πληθαίνουν. Θα μπορέσουν να τα ξεπεράσουν και να σώσουν τη σχέση τους; Θα καταφέρουν οι φίλοι και η οικογένεια της Κατ να αποδεχτούν κάποιον με το δικό του παρελθόν; Και όταν η Κάρτ ανακαλύψει τον ρόλο που έπαιξε ο Κάρτερ τη νύχτα της δολοφονίας του πατέρα της, θα χωρίσουν ή θα έρθουν πιο κοντά;

Τ.Θ. 520 81 • Τ.Κ. 144 10, ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ • Τηλ.: 801-700-7570
www.ekdoseistoulipa.gr • e-mail: info@ekdoseistoulipa.gr

ΑΥΣΤΗΡΑ
ΓΙΑ
ΕΝΗΛΙΚΟΥΣ

ISBN: 978-618-5044-33-6

ΚΩΔ. ΜΗΧ. ΣΗΜ. 16118